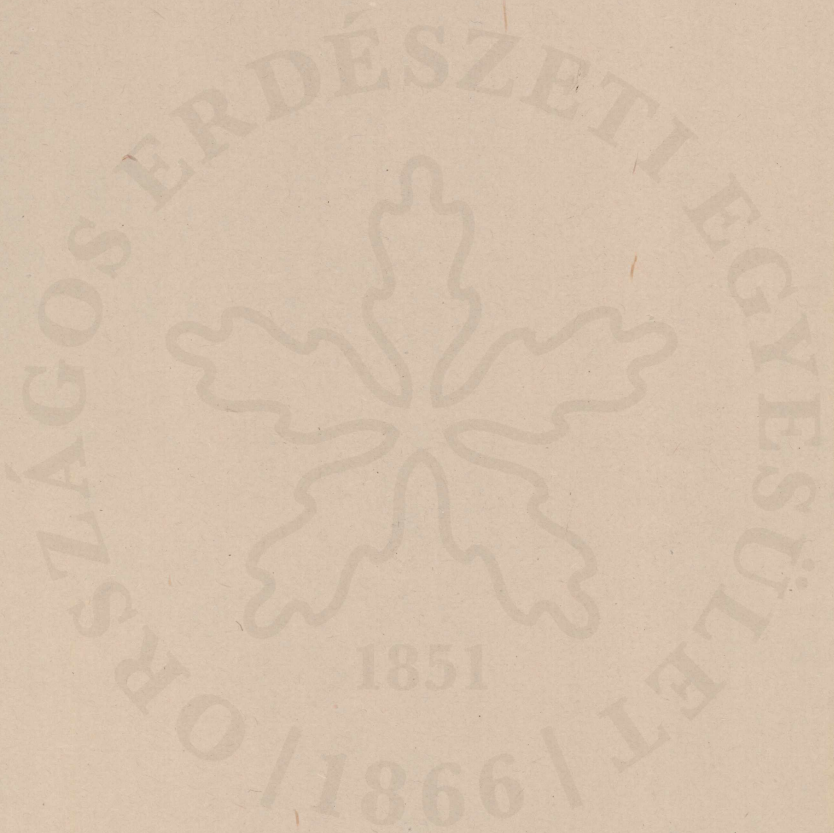
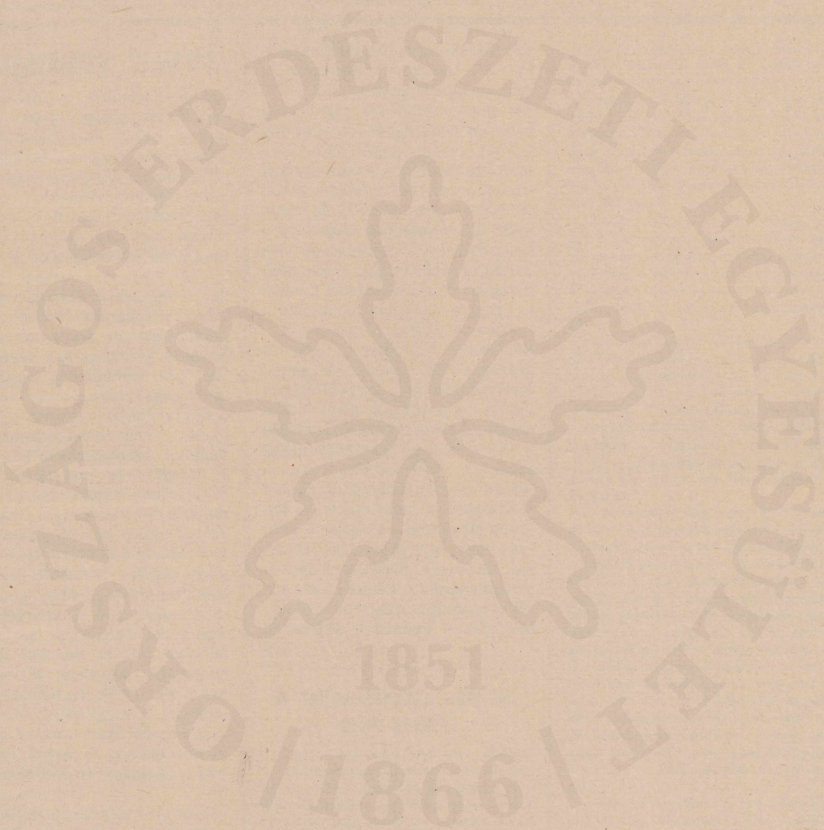

AK 4414 SZ. MAGYAR ERDŐGAZDA 1933

Magyar Erdőgazda

TISZAJOBPPARTI VÁRMEGYÉK ERDÉSZETI EGYESÜLETÉNEK LAPJA.

Szerkesztőség: Bükkszécs, u. p. Bogács, Borsod vm.
Kiadóhivatal: Pávay János könyvnyomdája
Sátoralfajhely, Vörösmarty-utca 1. szám.

Szerkesztő:
L. Wittenberger Géza.

Évi előfizetési díjak:
Tagoknak 1 pengő.
Nem tagoknak 2 pengő.

A fagazdasági tanácsot

mint a magyar erdőgazdaság véleményező, tanácsadó szervét kormányintézkedéssel életre hívták. Életrhívta pedig oly összetételben, hogy ebben a magyar erdőbirtokosság domináns szerephez jutott. A cél az volt, hogy az őstermelés szervezetlenül álló ezen ágazatának is meg legyen az érdekérvényesítési szerve.

Régi vágyunk teljesedett evvel, hiszen hozzájutottunk ahhoz a hivatalos fórumhoz, amelynek útján a magyar erdőgazdaság érdekeit megvédeni mődünkben áll. Szerencsés összetételénél fogva a tanács tényleg súlyt, tekintélyt jelent s megvolt minden reményünk, hogy javaslatai meghallgatásra találnak annál is inkább, mert hiszen a kormány nemzetépítő munkájában támogató, segítő szervként állította maga mellé. Örömet, megnyugvást, bizakodást váltott ki a tanács megszűlése, hiszen a magyar erdőgazdaság sorsa jobbrafordulásának első lépését látta benne mindenki. Az optimizmus teljes egészében indokolt is volt, mert ha valamelyik termelési ágazatban lehet eredményt elérni, úgy a magyar erdőgazdaságnál a legbiztosabb a helyzet, mert hiszen adott-ságánál fogva a belföldi kínálat nem elégítheti ki sohasem a belföldi keresletet.

A megalakulás időtrábló nehézségei után megindult a jószándékú munka, de még az alapvető kérdések sem voltak tisztázva, már megszületett a román contingens-tájis megállapodás, amelyben a román tűzfának Szeged—Debrecen rayonhatárral egy biztosította a magyar kormány az eladási lehetőséget, hogy a magyar tűzifa onnan jóformán kisorult.

Hiába volt a tanács minden tiltakozása, ez a megállapodás, mely a legveszedelmesebb praecedensek egyikét teremtette meg — nem is említve, hogy a belföldi tűzifa

értékesítését problematikusá tette — mégis sanctiót nyert!

Fel kell vetnünk őszintén a kérdést, hogy ily körülmények között van-e szükség a tanácsra, van-e ezek után létjogosultsága? Ha a legvitalisabb kérdésekben állásfoglalása s tiltakozása dacára a kormány sanctionálja azt a képtelen s gazdasági önállóságunkat teljesen kiszolgáló s megsűfő megállapodást, akkor miért hívták életre? Hiszen így máris meghalt s tekintélyét máris elvesztette!

Ha ez így folytatódik s a jogoszlávókkal, a csehekkel is hasonlóképen a magyar erdőgazdaság életkérdéseinek figyelembevétele nélkül kötik majd meg az egyezéseket, az ődiom tisztán a fagazdasági tanácsra fog hárulni?!

Legyen szabad erre a tanács tagjainak figyelmét felhívunk annál is inkább, mert a tulzott belföldi termelés s a beengedni kényszerült külföldi fa egy olyan gazdasági katasztrófa konturjait rajzolja a mi szomorú horizontunkra, amellyel a tanács tagjainak — felelősségük tudatában — számolni kell.

A teljes zárodás nem cél, csak eszköz.

Címnek irtav ezt a sort, amit tulajdonkép közleményem ala mint végső megállapítást kellene írnom, de a Lipóczy által felvetett kérdés végeredményében olyan egyszerű, hogy evvel az egyetlen sorally úgy érzem teljesen megfeleltem rá.

Minden gazdálkodásnak s így az erdőgazdálkodásnak is értéktermelés a célja, hogy az erdőgazdálkodás az általa termelt értékeket tartamosan s lehetőleg egyenletesen kívánja szolgáltatni, ez természetből kifolyó sajátság. Az erdő kizhasználását az erdő használatától, a favágást az erdőgazdálkodásról éppen a tartamosság és egyenletesség választja el.

Az erdőgazdasági tevékenykedésekre megállapított szabályok tehát a legnagyobb érték állandó és egyenletes előállítására szolgálnak. A teljes zárodás — mint szabály — a faállomány és az erdőtalaj épségének fenntartása mellett a legértékesebb hozamot an hivatalva biztosítani; minden adott eset-

ben mérlegelendő tehát, hogy a zárodás megbontása, illetve ami evvel jár, a faállomány mennyiségbeli csökkenése vagy az erdőtalaj hosszabb-rövidebb ideig tartó kisebb vagy eselleg teljes fedetlensége nagyobb anyagi károsodást jelent-e, mint a rossz állomány fenntartása következtében egy évtizedes mértékű s egyben silányabb egyedekre rákódott növekedés következtében beállott értékcsökkenés.

Ha úgy találjuk, hogy a zárodás megbontásával kevesebb értékesítéset okozunk, mint annak fenntartásával, feltétlenül az előbbi művelethez kell nyulnunk, mert a zárodás fenntartása önmagába nem cél, csak eszköz a legnagyobb érték termelésében.

Legyen szabad állításaimat egynéhány a gyakorlati életből vett példával megvilágítanom. Előrebocsátom, nem szabályos állományokról lesz szó — mert ezekre feltétlenül az a szabály alkalmazandó, hogy a zárodás fenntartandó — hanem olyan állományokról, melyek egy vagy más külső okból az erdőgazda szemében nem ideál csak, a legnagyobb értéktermelést nem jól szolgálják.

A böhöncökről már annyit irtak s annyiszor, hogy nem kell külön kifejezni; minden rudas, közepkorú sőt közelvágható koru erdőből ki kell szedni. Minél korábban annál jobb s nem szabad megvárni az így támadt zárodás bontástól. Az állva maradt böhönc évről-évre több kifogástalan alaku egyedet szorít maga alá s őli ki, míg végül pusztítását elvegezve egy viharos napon többnyire korhadat pudvást tetész maga is lefeletheti az erdő talajára, bucsuzól jókora részt útve az őt körülvevő egyedek közt. A böhönc tehát kiveendő, mert magánál értékesebb egyedeket elnyom, saját maga legűbböször, még prima tűzfát sem ad s így az értéktermelést nem jól szolgálja.

A háborús években bizony a Bakonyban sem lehetett a munkás kéz hánya miatt úgy gyűrteni, mint kellett volna. A vágásokat elterlett a látó fák s mire a rendezettebb viszonyok közt nekiláthatunk a gyűrítéseknek bizony anyvi volt a termelés tárgyát nem képező fanem, hogy a munkálatt megjejtése után majdnem több ég kéklett feleütünk, mint lomb zőidült. Az eredmény ellenben elsőrang. Az állomány az energikus felszabadítást meghálálta s gyors ütemű fejlődésével könnyen kipótolta a fatömeg lecsökkenésével okozott lészalagság veszteséget s ma gyönyörű kemény lomb állomány áll ott, hol a teljes zárodás jegeyben a leggodonosabb kezeléssel mellett is legalább 0.2 látó fanemet kellene találnunk.

A legklasszikusabb példát Somogyból ismerem. Egykor igen jó az események ide-

jén mintegy 2,5 méter magas, elvékonyodott tölgy fiatalos felett 12–14 méter magas feltűnően hatalmas koronájú akácok állottak, úgy hogy a két egymás felett álló erdő menyezet záródása 1,0 felül volt. Kettlekezésének története pedig az, hogy az üzemtéri előírások szerint „a fiatalosokban levő hézagok gyorsan növő fajfaját pótlандok”, mely előírásnak a kezelő erdőtiszt eleget is tett. Am valamely okból – valószínűleg ismét a háborús, vagy talán más gazdasági viszonyok miatt – elmaradt az akác kello időben való kiszédesése. Hiába állapítottuk meg, hogy kár volt ide egyetlen szál akácot ültetni, szembe kellett nézni a problémával, melyik legyen a fentartandó állomány. Természetesen a tölgy javára döntve, mint magas fordulóú tölgy zárlédebe nem kívánatos fanem, az akác kiszédesése rendeltetett el. Az eredmény, hogy bár a tölgy sokat szenvedett az akác kihazsánások s koránt sem volt teljes záródása, ma már mégis sokkal kitűnőbb állományt ad, mintha a tölgyet hagytuk volna kipusztulni is így most egy 0,4–0,5 sűrűségű, nagy koronájú, alacsony törzsű ágas-bogás akácos állana.

A 14.500/1920. sz. F. M. rendezelése, hogyan, hogyan nem belemagyarázott a sok helyen kiereszkolt végés forduló felemelés sok sarjrol két oldát nevezett ki szalárdónak, különösen akkor, ha amugy is szépen voltak benne magról kelt egyedek. Ilyen állományokban mindnapos az a kép, hogy a sarjak előreszökve a magról kelt egyedeket maguk alá szorítják. Ha tényleg szalárdót akarunk nevelni, egyetlen segítség csak az, jöjjön a fejze bontsuk meg a záródat, adjunk helyet a magról keltnek. 1927-ben egyik erdőrészletben végrehajtott drasztikus felszabadítás után magam is megjeettem; minden volt a visszamaradt állomány csak teljes záródás nem, Ma már boldogan járok benne, mert 1929-ben már csak itt-ott volt lyuk az erdő menyezetén s ma már nemcsak, hogy teljesen záródott, de egyben közel teljes sűrűségű is s a mielőbbi gyérítést várja.

Szalárdóban a sarj nem jól szolgálja az értéktérlemést, szerfát ritkán ad, több helyet foglal el, mint amennyi fatömeg és értékpusztifikációjánál fogva megilleti, tehát kivágandó még a záródás megbontása árán is.

Ezen példában említett állományok egye- tere szeretnék még visszatérni, hogy az itt felvetődött gondolatot végig gondolhassam. Amkor a legnagyobb értéktérlemést végezt célszerűnek s ennél fogva szükségesnek tartom a záródás megbontását, úgy ennek lefelé semmiféle határ sem szabok. Abban az esetben ugyanis, az állományban oly kevés értékes törzs van, hogy a záródás lényeges leszállítása által sem tudom az erdő felnevelését rentabilitásá, fenntartásá érdemessé tenni, vagyis a sűrűség is oly kicsinyre szállna, hogy a megmaradó állomány az összes természeti tényezőket hasznosítani nem tudná, illetve a kis záródás miatt értékes törzsek többé nem volnának nevelhetők, a záródat leszállított 0-ra, vagyis az erdő tarra vágását s újra erdősítést tartom célszerűnek.

Arról azután, hogy a záródat egyszerűen vagy fokozatosan szállítsuk-e le, lehet beszélni, de ez nem ide tartozik, ez teljesen s onos a gyérítések ide vonatkozó kérdé-

seivel, ugyanolyan előnyöket és hátrányokat rejt magában.

Végül legyen szabad még hozzáfűzöm azt is, hogy – véleményem szerint – a záródás megbontásának kérdésében a mul- tak emléke is közt bennünket. Mikor az erdőtörvény életbe lépte után meg volt a szükséges a legintenzívebb ellenőrzésnek, talán nem is erdőtűvelési, hanem inkább felügyeleti szempontból került bele majd- nem minden üzemtervbe, hogy a gyéríté- sésnél csak száraz, elnyomott, hős és szél- törött egyedek szedhetők ki. Generátóknak ment át vérebe ez a felfogás s ha ma már papirosan elődöntött is a gyérítések problémája, a praxisban még ma is kísért s a záródatbontó gyérítéstől még mindig sokan félnak.

Azonban a tény, hogy ez visszaélés-ekre adhat alkalmat, nem lehet kerékkötője a gazdálkodásnak. Mint ahogy az erdőtrendezési rendszerek merő formai foko- zatosságban elasztikusabbá váltak, úgy az erdőtűvelési keret is egyre tágulnak s a szabály lesz az, amit a legnehezebb alkalmazni, mert az ideál, amit ideális viszonyok között lehet használnunk. A gyakorlat a valósághoz, az adott viszonyokhoz kell simuljon.

A cél és eszköz átmeneti összetevészte forog itt fenn. Ha valamely gazdasági eljárás majdnem kivétel nélkül célravezető és általánosan használt végül annyira meggyökeresedik, hogy elveszik előle a cél s maga is mintegy önállóvá válik.

Azonban a cél az értéktérlemés, a teljes záródás tehát nem cél csak eszköz, még pedig olyan eszköz, melynek alkalmazása nem mindig vezet célhoz, tehát nem mindig alkalmazható. *Fritsch Antal*

Az erdőörök Manlicher gyéverei.

Felsőbb hatóságí rendelkezésekre orszá- szerte akció indult a gyévereiseleési engedélyek felülvizsgálata céljából. E revizió során a 9862/1920. M. E. sz. rendelet értelmében visszavonja a hatóság a katonai eredeti Manlicher gyévereire kiadott gyévereiseleési engedélyeket s azoknak beszo- gáltatását rendeli el.

A helyes intézkedést az erdőgazdaság szempontjából örömmel látjuk, mert való- ban szükséges, hogy a háború és forradalmak során magánosok birtokába jutott katonai gyévereik, ha azok engedélyvel bírnak, bevonják, ha nélkül valók, felkutas- sák és elkobozzák. Az ilyen gyévereik felelőtlen használatából számos baj háramlott már az erdőgazdára: vadorzás, támadások, balesetek, melyekről az újságokban naponta olvasunk. Talán minden legkisebb község- ben vannak még ma is nyíltan vagy rejte- getve tartott Manlicher puskák, előbbiei is könnyen kerülhetnek eladás vagy ajándé- közás útján a nem kívánatosok birtokába, tehát az összes katonai eredeti gyévereik bevonása, elkobozása feltétlenül helyénvaló és indokolt.

De amennyire helyesjelük a kiadott ha- tóságí intézkedést általános szempontból, annyira kifogásolndónak találjuk az erdő- gazdasági alkalmazottak, a feleskett er- dőőri és vadőri személyzet szempontjából. A rendelkezés ugyanis nem adja meg a

módot és lehetőséget arra, hogy az erdő- örök által erdő- és vadvédelmi szolgálata- ban viselt Manlicherre – bizonyos kiköté- sek és megfelelő ellenőrzés mellett – továbbra is használatba maradjassanak. Az ország mai nyomorúságos állapotában s az erdőgazdaság egyre súlyosabbá váló viszo- nyai között a birtokosok nincsenek abban a helyzetben, hogy erdőőreik, vadőreik részére drága golyógyévereiket s 80–90 filléres patronokat vásároljanak. De erdő- és vadvédelmi szolgálattal sem lehet elképzelni golyós gyévereik nélkül, hiszen mindenütt vannak vadorzók és más gazemberek, ritka erdőő, akinek ezekkel kisebb nagyobb ösz- szelűzése, tűzharca nem akadtak volna már. Miképen folya le már most ez az önzetlen, sokszor hősiés küzdelem, ha a golyógyévereikkal bír ellenféllel szemben csupán ócska seretésekkel volnának ellátva? Nyilvánvaló, hogy ez a küzdelem sikeres- csak a felelőtlen, bujkáló gazemberekre nézve lehetne s ha kizűdatába jutna, hogy az erdőőreik Manlicherit bevonták, egyes vidékeken valóságos anarchia üthetné fel a fejét.

Meg kell tehát találnunk a módot, hogy derék erdőőreink Manlicheriket megtart- hassák. Szükségesnek látom, hogy az egész magyar erdőgazdaság érdekképviselete em- lékiratban fordulna a M. Kir. Honvédelmi Minister Urhoz, kérve, hogy a nagyobb erdőbirtokosoknak a m. kir. erdőfelügyelőség által igazolt kérelmére adjon engedélyt, hogy hatóságí feléseket erdőőreik részére a katonai raktárakból használhat, ad- zásati célokra már alkalmatlan gyévere- ket s municiót lehessen olcsón vásárolni vagy pedig – a tulajdonjog elismerése mel- lett – használtra kiokosbónni. A golyós- gyévereik szükségességének fent vázolt fon- tos indokain kívül re kellene mutatni arra, hogy a hatóságí feléseket s kibőzbiton- góss közegeknek tekintendő erdőőrok meny- nyire megbízható, jól felgyelmezett, bátor és megbecsülendő gárdát alkotnak, kikre – erdőtűvelési utatásárára – a magas kor- mányzat mindig messzenemléget záníthat. Számos alkalommal bizonyították be, hogy ha arra kerül a sor, egy esetleges zavaros időben rátermettségükkel, intelligenciájuk- kal, szolgálataikkal s helyi ismereteikkel a csendőrségnek és katonaságnak mily nagy értékű segítséget képesek nyújtani. Ezért ezen kipróbált, feltétlenül megbízható gyé- nek golyós gyévereikkal való ellátása köz- érdeket jelent.

A Manlichereknek az erdőőrok haszná- latába való kiadásánál meg lehet találni a kellő módot, mely elejét veszi minden vissza- zárlásnak. A tulajdonjog elismerésén kívül a gyévereik nyilvánvántartása a vége- ző erdőtűvelés útján ellenőriztani lehet. A gyé- vereik és viselési engedélyeket az erdő- hivataloknak avval a feltétellel lehetne ki- adni, hogy a szolgálataikkal esetleg eltávozó vagy elhalt erdőőroktól azokat bevonnai tar- tazzuk. Tudomásunk szerint a M. Kir. Hon- védelminstár így módon többeknek, pl. pol- gári lövészgyűsületeknek is adott már ki Manlicher gyévereiket bizonyos típusú töl- gyekkel. Ehez hasonlóan kellene az egész ország erdőgazdaságára vonatkozatva ké- relmezni az erdőőri személyzet részére is a szükséges gyévereik kiadását s bizonyosra veszem, hogy az érdekképviseletek ezen fontos, közérdekű és méltányos ki- kívánásá elől az illetékes katonai hatóságok nem zárkózhatnak el. *L. W. G.*

Egyesületi hírek.

Az egyesület ügyeit érintő levelezések és a Magyar Erdőgazdába szánt közlemények **L. Wittenberger Géza erdőmérnök, egyesületi titkár, lapszerkesztő** címére: **Bükkszércs, u. p. Bogács** — küldendők.

A »**Vadászati**« rovatba szánt közlemények ezen rovat vezetőjéhez: **Thüringer János okl. erdőmérnök, Körmen, Vas megye** címre küldendők.

Tagsági és lapdíjakat, előfizetéseket és mindennemű befizetéseket a **Magyar Általános Hítelbank Sátoraljaiújhegyi Főintézeténél vezetett folyószámlánkra** kérünk eszközölni. — Postatakarékpénztári csekk számla * 250.

Egyesületünk — mellányvonal tagjainak megváltozott fizetőképességét, s a nehéz

viszonyokra való tekintettel — a tagsági és lapelőfizetési díjakat leszállította.

Az ujonnan megállapított tagsági és lapelőfizetési díjak a következők:
Tagsági díj évi 2 pengő
„Magyar Erdőgazda” lapdíja
tagok részére 1 pengő
nem tagok részére 2 „

Kérjük t. tagtársainkat és előfizetőinket, hogy — amennyiben a folyó évre esedékes tagsági és lapelőfizetési díjakat még be nem küldötték — ezeket a mai számunkhoz mellékelt beíratási lapon beküldeni sziveskedjenek.

A **Magyar Erdőgazda** a hasábjain megjelenő cikkek után **írni** **tiszteletdíjakat** fizet. Espedig a legalább 3 nyomtatott hasáb terjedelmű erdőgazdasági vonatkozású cikkeikért egyenként **25 pengőt**. Lapszámonként legfeljebb két cikk részülhet tiszteletdíjjal.

ünnepléyes keretek közt leplezték le a farsakrési temetőben. Egyesületünk képviselte s ünnepi beszédet mondott **Dr. Waldott Kelemen** felsőlajosi tag, az O. E. E. alnöke, egyesületünk előnöke stb. A szép emlékművet elborították az egyesületek, a m. kir. minisztérium, a Mernőki Kamara, a Főiskola és számos másik koszorú.

— A **Kereskedelmi érdekképviseletek koncentrációja** ügyében részletes tervet terjesztett be a kormány elé, mely szerint megalapítanak a „Kereskedelmi Érdekképviseletek Központját” Ebbe a körpomba az országos érdekképviseletek fontosabb arányában küldendők ki delegáltakat. Közös előnökség intézné az ügyeket ha országos érdeki ügyről van szó, a szakmai kérdéseket pedig az egyes érdekképviseletek úgy, mint eddig saját hatáskörükben intéznék el. Az új szerv létesítése nem róna új terheket az érdekeltekre. A majorizálás lehetőségére bármely érdekképviselet részéről ki volna zárva. Ez a koncentráció nem vonatkozik a gyárparra, melynek a Gyosz-ban egységes érdekképviselete van. (Magyar Fakeskedő)

— **Fa védelme tűz ellenében.** Az eberswaldi erdőmérnöki főiskola fávizsgáló intézetében végzett kísérletek szerint igen megbízható, tűz elleni védelmet biztosít a fának az, ha ecetsavas nátriummal itatják, vagy azzal bekenik. Ennek az eljárásnak nagy előnye az, hogy az épületek beépített faszervezeteket is lehet vele tűzmentesíteni, holott bármely más szerrel a fát feltelteni kell. Az ecetsavas nátrium nemcsak a fát, hanem a vasat, tehát ez az anyag vashordókban is tartható és a telítés vastartókban is végezhető. A telítés és mázolás kívül a porlasztással történő bevonás is igen megfelelő módszer a felület védelmére. Az erről szóló jelentés szerint ennek a védelemnek a tartóssága nagyobb, mint az eddigi ismereteké, amellet rendkívül olcsó, mert egy négyzetméter fafelület fedésére 134 gramm ecetsavas nátrium elegendő. Igen ajánlatos volna, ha ilyen irányú kísérletek nálunk is végeznenék és a vizsgálódat arra is kiterjeszlenék, hogy érintkezzen organikus anyagok (festékek) az ily felületekkel szemben miképpen viselkednek. (Egipitárai Szemle. 1—2.)

— **Grafikus szőlőoltáiba.** A technikai számításokhoz általánosan használt logaricus szerkesztések mellett egygrafikus rendszerű számolóeszköz kezd tért hódítani. Lényegesen grafikus táblázat, amelyről a számítások eredményeire rátekinthető leolvashatók, tehát elkerülhetjük a mozgó részek és a beállítások összes hátrányait. A grafikus megoldás testi lehető, hogy kartonlapra nyomra kerül forgalomba és a logaricus csak hosszadalmasan végezhető egyes számítások eredményei ezen közvetlenül leolvashatók. A függvények, szögfüggvények stb. grafikus ábrázolása folytán a számítás egyszerűbb, szemléletű és áttekinthetőbb. A tábla mérete 205×205 cm. közepe azonban összehajtható, zsebben könnyen elfér és így mindig kéznél van. A karton belső felét a grafikus táblázat, a külső oldalakat a használati utasítás foglalja el. Olcsóságát elterjedését a legzsebésebb körben lehetővé teszi. Megrendelhető a fentlálalón: Tuschter Árpád, Debrecen, Szeszina-utca 6. szám, darabonként 90 fillérért és 30 fillér postaköltség utalványon való elküldése mellett. **Nagy L.**

Adóügylekben előfizetőinknek díjmentesen szolgál felvidáppostással az Adó és Könyvtári szerkesztősége Budapest, VIII. Rákóczy-ut 11. Telefon 32—2—60.

Lillafüredi vándorgyűlésünk.

A Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesülete folyó évi június hó 29-én tartja Lillafüreden ez évi vándorgyűlését az alábbi programmal:

1933. évi június hó 28-án.

Érkezés Miskolcra Budapest felől 17 óra 25 perccor. Indul a Láev. vonat Szent Anna-térről Lillafüredre 18 óra 15 perccor.

Érkezés Miskolcra Sátoraljaiújhegy felől 18 óra 53 perccor. Indul a Láev. motor Szent Anna-térről Lillafüredre 19 óra 30 perccor.

Este ismerkedési vacsora, utána a Palota-szállóban tánc.

1933. évi június hó 29-én.

Delelőtt 10 óraker közgyűlés a Palota-szállóban.

A rendes közgyűlés tárgysorozata következő:

1. Elnöki megnyitó.
 2. Az előző közgyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése.
 3. Ügyvezető alelnök, titkár, pénztáros jelentése.
 4. Számvizsgáló bizottság jelentése az 1932. évről,
 5. Indítványok, javaslatok.
- A közgyűlést követőleg a **Vadas Jenő emléktábla leleplezése.**

Elutazás: Budapest felé induló vonatkozó a Láev. indúl Lillafüredről 17 ó. 17 p. Sátoraljaiújhegy felé induló vonatkozó a Láev. indúl Lillafüredről 16 óraker.

Részvételi díj személyenként a **Palota-szállóban** való ellátás esetén P 10—, a **Lilla-szállóban** pedig P 7-50. Ezen összegben bentfoglalattal a szoba, vacsora, reggeli, ebéd ára, valamint a Miskolc—Lillafüred returjegy ára.

A részvételt a miskolci M. Kir. Erdőgazgatóságnál kell folyó évi június hó 15-éig bejelenteni a szálló megjelölésével.

Hölgvendégeket szivesen lát az egyesület.

Innen—onnan.

— **Hálózások.** **Osztrólaczyk Tibor** m. kir. főerdőmérnök, az esztergomi m. kir. erdőgazdasági szakiskola tenárh egyesületének rendes tagja 1932. december 19-én, hosszas betegség után, 40 éves korában Budapesten elhunyt.

Fridl Ernő, gróf Mailáth József révélyváru uradalmanak főerdész, egyesületünk rendes tagja f. év március havában 41 éves korában meghalt.

Köllő Pál ny. minisiteri tanácsos, egyesületünk közserzetben álló rendes tagja ezévi április hó 24-én, 60 éves korában, hosszas szenvedés után Egerben elhunyt. Kegyelettel őrizzük kedves emlékeit!

— **Vadas Jenő emléktáblájának leleplezése.** A Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesülete a M. Kir. Bánymérenői és Erdőmérnöki Főiskola nagyhírű, volt tanárának, az Erdészeti Kísérleti Állomás tudós vezetőjének: **Vadas Jenőnek** kegyelele és szeretete jeléül emléktáblát emelt. A kőzadokaszóbel felállított emlékmű ünnepléyes leleplezése f. év június hó 29-én a déli órákban lesz. Felkérjük egyesületünk minden tagját, de minden magyar erdőszembert, volt tanítványait és tisztelőit, jöjjenek el minél számosabban s tegyék magasztossá és impozánsá áldott emlékü kedves tanárunknak ezen kegyelelele emlékműpét.

— **Leleplezték Bund Károly sírmlékét.** Az O. E. E. 30. éven át volt kiváló titkáranak művészi sírmlékét május 16-án,

Megyei tere erdészeti tachyméter-tesztelőit,

csakis garantáltan kifogástalan, kétdarabú leolvasású, átcshatótt távcsóvó bíró műszert.

Szatmári Páloskősz Erdőhivatala Bükkszercs.

Mindenemű hazai és külföldi

fenyő, lombfá, gyümölcsmagvak és csemeték, dísz-, sor- és gyümölcsfákat szállít magpogétfélel és csemetekerjeiből

THIRINGER JÁNOS okl. erdőmérnök KÖRMEND

Erdőgazdasági és mérnöki iroda. Bizományi faterítés. Vadlelőések és vadászterületi bérletek közvetítése bel- és külföldön. Előváderkesítés és beszerzés. Erdészeti és vadászati szerzői ügyek.

ÜZLETI HIREK.

Tulkinálat — csekély kereslet mellett — nyomott árkakon.

1. Tüszifa ab feladói állomás:

Belföldi száraz bükk hasáb	100—195 P.
• • • • • dorong	140—145 P.
• • • • • száraz tölgy hasáb	170—180 P.
• • • • • dorong	150—150 P.
• • • • • hántott fa	200—220 P.

2. Faszén ab feladói állomás:

Belföldi Ia	600—650 P.
Belföldi IIa	500—550 P.

3. Műfa budapesti paritásán:

Tölgy gömbölyű fa m ³ -je vékonyabb	26—32 P.
Tölgy gömbölyű fa m ³ -je 35 cm-nél feljebb	40—50 P.
Tölgy fourmírnök m ³ -je	70—85 P.
Bükk gömbölyű 30 cm-től feljebb	22—28 P.
Kóris	38—45 P.
Juhar	45—55 P.
Éger	30—35 P.
Gyertyán	28—30 P.
Ákác	32—38 P.
Nyár (gyufa-gyártásra)	18—23 P.

4. Fűrészáru budapesti paritásán:

Ia tölgy fűrészáru	100—140 P.
IIa	80—90 P.
Hosszfűrész	110—130 P.
Rövidfűrész	95—110 P.
Tölgy boules	120—130 P.
Quartier áru	120—140 P.
Bükk gözött, szélezetlen	80—90 P.
• • • • • szélezett	90—110 P.
Bükk gözöttlen, szélezetlen	65—85 P.
• • • • • hosszifűrész	70—80 P.
• • • • • rövidfűrész (széles)	60—65 P.
• • • • • keskeny	40—45 P.
Fenyő asztalosári széles m ³ -e	76—78 P.
• • • • • keskeny m ³ -e	62—64 P.
Építőanyag széles m ³ -e	44—46 P.
• • • • • keskeny	34—36 P.
Léc, záréc	48—50 P.

5. Bognárfa ab feladói állomás:

Kóris 15—25 cm. 10,000 kg.	320—350 P.
Ákác 12—25	300—310 P.

6. Gyártmányok ab feladói állomás:

Tölgy bányfa m ³ -je 13—20 cm, 2,0 m. hossz.	13—17 P.
Tölgy bányfa m ³ -je 13—20 cm, 2,0 m.-en felül	14—18 P.
Tölgy telefonoszlop m ³ -e	26—28 P.
Donga, gönci telemlényében	250—260 P.
Keréktalp, bükk 22—24" h. 2,5—3" v. drb.-ja	0 24 P.
Küllő drb.-ja	0 12 P.
Kisvasúti talpa 1,3 m. h. (profilozott)	0 80—0 90 P.
2,6 m. h. közbesző tölgytalpa drb.-ja	5 20 P.
2,5	4 30 P.
2,2	4 20 P.
2,6	4 10 P.
2,5	3 85 P.
2,2	3 20 P.
2,4	2 50 P.
Máv.-szabványú tölgyváltótalpa m ³ -e	64— P.
Nyírfarúd drb.-ja 4 m. h. felső átmérőben 8—10 cm.	1 10—1 30 P.
Tölgyoszlokaró drb.-ja 1,8—2,0 m. h.	0 8— P.

47.900/1933.

1/2. szám.

HIRDETMEY**az állami erdei facsemeté és suhángok kiszolgáltatása tárgyában.**

Az államerdeszeti csemetekertek facsemete és suháng feleslegei az 1933. évi őszén és az 1934. évi tavaszán az ezeket igénylő birtokosoknak az alábbi feltételek mellett fognak kiszolgáltatni:

I. alföldi erdők, fasorok, szelőfogászták és facsoportok telepítésére, továbbá az ország bármely részén lévő kopár és vízmosás terület beerdősítésére erdei facsemeték az államerdeszeti csemetekertekben csomagolatlanul átadva, teljesen díjmentesen;

II. alföldi gazdasági fásítások céljaira suhángok az államerdeszeti csemetekertekben csomagolatlanul átadva, a kiszedési költségek megtérítése ellenében;

III. erdőterületek vágásainak és tisztásainak beerdősítésére, továbbá egyéb fásítások célra erdei facsemeték s illetőleg suhángok a megjelölt árt, valamint az esetleg felmerülő csomagolási és vasuthoz való szállítási költségek megtérítése ellenében.

IV. Máltánylást érdemelő esetekben az államerdeszeti csemetekertektől távol eső birtokok, az illetékes m. kir. erdőgazgatóság által igazoltan rossz anyagi viszonyok közötti lévő és fuvarerővel nem rendelkező kisbirtokok, továbbá a szegény birtokosok tulajdonát képező I. alatt részletezett területek erdősítéséhez és fásításához szükséges erdei facsemeték díjmentesen és a felmerülő csomagolási és szállítási költségek, a II. alatt részletezett területek fásítására kért suhángok pedig díjmentesen és a kiszedési, csomagolási és vasuthoz való szállítási költségek elengedésével szolgáltatnak ki.

A csemeték és suhángok ára, kiszedési, csomagolási és vasuthoz való szállítási költsége:

Tétel	F a f a j	Ezer darab					Egy darab	
		1 éves	2 éves	3-4 éves	2 éves	3 éves	1. oszt. II. oszt.	
		Iskolázatlan magyari csemete					Iskolázott csemete	
á r a p e n g ö b e n								
1.	Erdei fenyő	4—	6—	8—	7—	9—		
2.	Fekete fenyő	4—	6—	8—	7—	9—		
3.	Tölgy, cser	7—	9—					
4.	Ákác	5—	7—					
5.	Gledics, sophora, eperfa	6—	8—					
6.	Juhar, kóris, szil, nyír	6—	8—					
7.	Celtisz, koelreutheria	7—	9—					
8.	Hárs	15—	30—				0 50	
9.	Amerikai dió	8—	10—				0 30	
10.	Vadgesztenye	6—	8—					
11.	Szellid gesztenye, szellid dió, gyümölcs vadonok	20—	25—					
12.	Maclura	10—	12—					
13.	Fűz-, nyár-, eleagnus- és tamariska-dugvány sima	3—						
14.	Fűz-, nyár-, eleagnus- és tamariska-dugvány gyökéres	6—	8—					
15.	Egyéb fajtások	10—	12—				1— 0 60	

A fenti árakban a csemeték és suhángok kiszedési költsége, mely ezer darabonként fenyőcsemeténél 1 P 40 fillér, lombfacsemeténél 2 P, suhángonál darabonként 8 fillér, már bennefoglalnak. Csomagolási és a felvevo vasuti állomáshoz való fuvarozási költség ezer darab csemete után 1 P, egy csomag suháng után 2 P.

Az 1933. évi ősz erdősítéséhez szükséges facsemeték és suhángokat legkésőbb 1933. évi július hó végéig, az 1934. évi tavaszi állításokhoz szükséges facsemeték és suhángokat pedig legkésőbb 1933. évi október hó végéig, az illetés helyére illetékes m. kir. erdőgazgatóságnál, vagy m. kir. erdőhivatalnál szóban vagy írásban kell igényelni.

Az igénylésben meg kell jelölni a beütelendő terület helyét (közésg, dűlő), minőségét (kopár, vízmosás, futóhokos terület, vágás, tisztás, stb.), kiterjedését, a szükséges csemeték s illetőleg suhángok fajtát, korát és mennyiségét, az ültetés idejét (1933. évi ősz, vagy 1934. évi tavasz), a jelentkezőnek vagy megbízottjának pontos címét (lakóhely, utolsó posta) és végül, hogy a csemeték s illetőleg suhángok a közölt (I—IV.) feltétel melyike szerint volnának kiszolgáltatandók.

Elkészen, valamint a földmívelésügyi miniszteriumhoz közvetlenül, vagy más hatóságokhoz benyújtott igénylések figyelembe vétel nélkül nem fognak.

Azok, akik a kiutalványozott csemeték vagy suhángokat ok nélkül visszautasítják, vagy nem arra a célra használják fel, amelyet megjelöltek, a jövőben állami csemetében nem részesülnek.

Az 1898. évi XIX. t.c. alapján állami ellátás alatt álló erdő és kopár területek birtokosai részére szükséges facsemeték kiutalványozása iránt a m. kir. erdőgazgatóságok ezentúl is hivatalból intézkednek.

A csemeték és suhángok tavasszal március és április hónapban, őszel pedig október és november hónapban fognak kiadni s illetőleg szétküldetni.

Budapest, 1933. évi április hónap.

M. kir. földmívelésügyi miniszter.

Magyar Erdőgazda

TISZAJOBBPARTI VÁRMEGYÉK ERDÉSZETI EGYESÜLETÉNEK LAPJA.

Szerkesztőség: Bákkszárc, u. p. Bogács, Borsod vm.
Kiadóhivatal: Pévay János könyvnyomdájá
Sátoraljaújhely, Vörösmarty-utca 1. szám.

Szerkesztő:
L. Wittenberger Géza.

Évi előfizetési díjak:
Tagoknak 1 pengő.
Nem tagoknak 2 pengő.

EMLÉKBESZÉD

írta és a Vadas Jenő emléktábla leleplezésénél előadta: **Czillinger János.**

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség!

A kegyelet, hála és mélységes tisztelt hozott bennünket össze a mai napon, hogy szeretett professorunk, Vadas Jenő emlékének hódoljunk, hogy községünkbe a vésett, bronzba öntött örök emléket állítsunk ma is vetükné élő jószágos Lelkünknek.

A Tiszajobbpárti Vármegyék Erdészeti Egyesületének hűséges fiatal emléké ezt az emberi fogalmak szerint örök emléket, hogy minden erre járó vándornak fennen hirdesse: innen pattant ki az isteni szikra, mely a nagy magyar erdőségek életének borongós homályában világosságot deríteni volt hivatott, — innen gyulladt ki Vadas Jenő lángtelkének világító fátylaja, melyet hosszú tanári működése alatt sok-sok ezer új méceszt gyújtott meg a magyar haza boldogulására, a magyar erdőségek jóvendő sorsának felvirágztatására!

Helytelenül mondom. Nem mi állítunk örök emléket Nekik. Ön maga tette ezt önmagának, amikor a neki jutott evangéliumi tallért az Úr hűséges szolgájaként mindannyiunk javára megokszorozta.

Ő állított községünkbe és bronznál maradandóbb örök emléket önmagának a gyakorlati erdőgazdaság terén végzett alkotó munkásságával, csodálatraméltó szervezőképességével létrehozott intézményeivel, az egész földekegységén kizímest tudományos munkásságával, utóérhetetlenül klasszikus előadásával, arany tollával írt irodalmi remekével, mindenekfelett pedig egyéniségének lelkiünkbe, szívünkbe nyomódott varázslatos erejével.

1857-et írtak, amikor ebben a csendes kis községben, ebben az ő lelkiüteméhez oly méltó vadregényes völgyben meglátta a napvilágot.

Bütesője kivásvított helyen ringott. Jóságos szüleit kívül a Mindenható különös kegyelméből szerelt nagybátyjában, a Nagy-Magyarország nagy Hermann Ottóban vagy másodikik jó atyját, tanítómestert kapott.

Dánem saját hátalét szavait, amelyek az „Akadémographia” című mesteri művének dedikálásánál lelkületét oly találon jellemző szavakkal hallaltott:

„Ajánlom mesteremnek, szeretett nagybátyjának;

Hermann Ottónak, aki belém oltotta a nagy Természet iránti szeretetet és megtanított annak könyvéből olvasni.”

Ilyen környezetben nevelkedett itt a természet ölen, később a közeli Ávas fővében, Miskolcon, majd a kies felkésű Selmecbányán, mígnem 1874-ben rálepett elhivatottságának sziklazöldár talajára, az erdészeti főiskolánál meginduló s ügyelővén — a nemzeti nagy szerencsétlenségünk időpontjára — mindig felfelé ivelt életpályájára.

Nincs az erdőgazdaságnak, az erdészeti tudományoknak olyan ága, ahol ki nem vette volna részét az alkotó munkából.

Állami szolgálatát 1878-ban a máramarosi kincstári erdőgazdaságban kezdte. Mint egészen fiatal munkaerő, rövid időre a legmagasabb erdészeti adminisztráció menetébe is betekintést nyert, majd szíve-tele nagy gyönyörűségére az óvít kincstári fenyvesekben ismét a nagy Természet könyvét lapozhatta. Itt se maradt sokáig. Felsőbbsége felismeréven kiválóságait, 1884-ben már kifejezetten ügyelői munkára szánta, amikor odaállította a vadászterdei erdő-ri szakiskola élére. Elemében volt itt már kedves jó Professorunk.

Mint lelkes erdőgazda a legszorosabb összeköttetésben állott az erdőgazdálkodás, az erdőmivélés legnemesebb részével, a magas felkészültséggel üzőt csemeteneveléssel, hogy úgy mondjam a leggodosabb erdőtervezéssel, s az ottani bérteljes erdőgazdálkodással állandó érintkezésben képezte ki önmagát elsőrendű pedagógiussá. Ezer gondja mellett a vadászat gyönyöröknek is volt ideje hódolni.

Erre az időpontra esik irodalmi szárnypróbálgatása.

Egymásután jelennek meg az Erdészeti Lapok hasábjain egyelőre apróbb cikkei az erdőgazdaság, erdőmivélés, szakfalkatás köréből, majd erőteljesebben bontakozik ki szakirói egyénisége a „Tölgyesmetélt neveléséről” 1888-ban írt „pályadíjnyertes tanulmányában.”

Mint kiforrott szakírt erdőgazdasági vonatkozású cikkei mellett a költői lendülettel megírt vadásztáradí teszük közkedvelté. Nem is kell egyébre hivat-

koznom, mint a biztrevölgyi zergevadászatáról, a brucheni nagy vadkanról, a beregszói farkasról írt lebilincselő elbeszéléseire.

A vadászterdei erdőri szakfalkatás és erdőgazdaságnak mintaszere meg szervezése, széleskörű irodalmi működése, pedagógiai rátermettsége révén a természetjárás fejlődés útja 1891-ben már a selmecbányai erdőkadémia tanári katedrájára sodorja, amely pillanattól kezdve hatványozott mértékben halad egyenes célkitűzésre felé.

Itt már azután végleg itthon volt, de itt is teljesen új nyomokon, uttoró munkát kellett végeznie, nem fázott tőle, hiszen ez volt a gyönyörűsége.

Felsőbbsége módot nyújtott hozzá, hogy a magyar földön szerzett értékes tapasztalatait külföldi tanulmányutak keretében megfelelően kiélesszítse. 1893-ban tanulmányi ösztöndíjjal Németországban és Svájcban utazta be. Ennek a tanulmányutak hatása alatt írta a magyar erdőgazdaság jövőjére oly sorsdöntő befolyással bíró „Szervezzük meg a magyar erdészeti kísérletitűgyel” (1893) című értékes tanulmányát.

Közeledett nemzeti diószögünk feledhetetlen éve, a millennium ünnepése. Az erdőgazdaság híró szavára, hogy: „minden magyar adjon egy követ az ezredév ünnepének templomához” az egész magyar erdőgazdaság nevében: Vadas Jenő felett méltó művét a „Selmecbányai m. kir. erdőkadémia története és ismertetője”-vel.

Ügymásután jelennek meg irodalmi remekai. 1898-ban az „Árvédelmi fizetése telepítéséről és mivéléséről” írott műve, majd tudományos és gyakorlati irodalmi munkásságának Koronája, a második kiadást is megért, 150 arany-nyal jutalmazott „Erdőmivélésünk”-a.

Az erdészeti kísérletitűgyel megszervezése érdekében 1893. évben elhangzott már említett szavata az 1896. évi O. E. E. közgyűlésen talált visszhangra, s végre is megértte azt, hogy 1897-ben az ő gyakorlatias elgondolása szerint szervezték meg a magyar erdészeti kísérleti állomásokat, mely intézményeknek élte végig vezetője, irányítója maradt.

Mint a gyakorlati erdőgazdaságból bír kászarjad tudós meggyőződéssel hangoztatta, hogy az erdőgazdaság különös feladatainak megoldásánál nem az elmélet, hanem a gyakorlat dönt s ennek célja pedig az igazság keresése.

Éles logikával, a gyakorlati élet követelményeinek megfelelően, s az adott lehetőségeket alkalmazkodva szervezte meg ez a fontos intézmény, amely azóta nemesak a gyakorlati erdőgazdaságban megoldandó feladatokat, hanem

a tudományos kutatások terén is igen értékes utmutatással szolgál a magyar erdőgazdaságnak és általában az egész művelő világnak.

Méltán nevezhetjük tehát ezt az intézményt élete egyik legszebb, legmagradandóbb alkotásának.

Széleskörű tudását, nagy látókörét a már említett németország és svájci tanulmányuton kívül egyéb értékes utadásokkal gazdagítja.

Bejárja Bosznia—Hercegovinát (1895), Svéd—Norvégországot és Dániát (1897), megfordul a wien (1898), párisi (1900) kiállításon, mely utóbbin a magyar csoport rendezéséért elismerést nyer, részt vesz az erdészeti kísérleti állományok nemzetközi szövetségének máriabrunni (1903), stuttgarti (1906), brüsseli (1910) gyűlésein, bejárja 1906-ban ismét Németországot, Svájcot és Ausztriát, 1913-ban pedig újból Párisban és Svájcban találjuk.

Gazdag tapasztalatokkal felőveze készül utolsó nagy művének az „Aldok monografijának” megírására. Tízkes magyar lélekkel, izzó hazaszeretettel ír a magyar fáról, mintha csak érezné, hogy ezzel hathyudalát zengeti.

Rövidesen azután elérkezik a nagy viládgépez, amelynek végső akkordjai atig elviseheltek csapást mérnek ugyszólván minden földi alkotására.

Elveszti léteállapját, az ország erdőesége 86%-át, elveszti a főiskolai régió otthonát, botanikus kertjét, kedvence Kis-Ibolyéját, — az ország számtalan részén tudományos rendezettséggel felteketett kísérleti telepeit, kiejti kezéből aranytollát is, s bár a boldogabb jövőbe vetés érte hite sohasem ingott meg, a kiállott szenvedések, csadások és sorscsapások annyira megörültek szervezeteit, hogy az atomos kör az ő deli alakját is elsodorta szemünk elől.

Zavarban vagyok, amikor ily alkotásokban dus, eredményekben gazdag pályafutást a még rendelkezésemre álló néhány perc alatt méltánom kell.

Mit ragadjak ki, mit emeljek ki Lényéből? A magyar anyaföldért, az erdőélt-havasért leirhatatlanul rajongó erdőgazdát-e?

Csodáljam-e azt a ritka isteni adományát, mellyel nemesak otvsnai és lapozni tudott a nagy Természet könyvében, hanem meglátni is elrejtett titkait, megbirkozni emeivel, s önzetlen embertársát javára fordítani fáradásának minden gyümölcsöt?

Csodáljam-e a nagy szervezőt, aki nem a fellegekben ábrándozott, hanem mindent az elérhető valóság mértékével mért és mérnöki pontossággal tényleg alkotott?

Méltassam-e a nagy tudóst, aki typusa volt a gyakorlati életből sarjadt, az elmélettel egyaránt kitünően képzett professornak?

Méltassam-e benne a pedagogust, akit csak a gyakorlati élet nevelt ki ugyan professorná, de azután olyan világhírű tanárrá, akinek minden előadását gyönyör volt végighallgatni, akinek mindennapos előadása tartalmas és alakilag művészen öszépített retorikai remek volt?

Emlékiünkbe idézzem-e az író, szakíró, akinek irodalmi műveit széles e világon mindenfelé, különféle nyelveken ismerik és csodálják!

Folytathatnám még! De nem!

Csodálom benne az erdőgazdát, a szervezőt, méltányolom a tudóst, a professort, elismerem a kitünő szakírót, de mindenkifélette csodálom és becsülöm legajdósabb egyéniségét, a talpig becsületos, tízes magyar lelkét, fedhetetlen jellemét.

Mert férfi volt, talpig férfi, ha az igazságot, meggyőződését védenie kellett, szembeszállt mindenkivel, még a felsőbbiségeivel is.

Jó szülő, jó barát, atyáival szerető professor a legjavából, hitelettel élő alázatos hívő Istenével szemben.

Lelkhez akarok hát szólni ezuttal kedves jó Professorom!

Emléembe idézem azt a kedves pillanatot, mikor odafenn a rabságban tartott szer hegyeink között élt alakokkal, viruló, mosolygós oróddal, először pillantottalak meg régi Alma

Materunk katedróján, felidézem azt a kedves jelenetet, amikor egyik szónoki remek kísérletben (sajátkezűleg) ültetettél el velünk néhány esemetél Erzsébet királynékné kisblyei emlékeirén, el-elgondolkozom azon a sok-sok kedves élményen, amelyek a kis és nagy gyakorlatokon rajongással vádolták Irántad való eddigi tiszteletünk... és imára kulesolom kezem, mert Ottokár nagy püspökünk sirjánál otvastam e jeligt, hogy van hid, amely az elköltözötteket és utmaradottakat öszekötö s ez a hid az ima.

Erre a hidra lépek tehát e pillanatban, a Tiedhez hasonló vallásos meggyőződéssel és hittel kérem a Mindenhatót, hogy muló legyen a fergeteg, amely alkotásaidat eddig megsemmisítéssel fenyegette, éleken lobbogjanak a mécsék, melyeket a nagy magyar erdőeségek sorsát borító homály megvilágítására gyújtottak, s a Te példádól mérítsen minden magyar erdőes kitaritást és türelmet a jelenre, erőt és bizodalmat a jövőre. Ugy legyen!

Lillafüredi vándorgyűlésünk.

A Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületének annáesei ismét díszes lappal gazdagodtak. Az ezévi lillafüredi vándorgyűlés nagy sikere, a tagok és vendégek szépszámu megjelenése, a közgyűlés magas színvonalra újra bebizonyították, hogy az egyesület hivatását a hagyományoknak és a kornak megfelelő szemlemben tölti be. Az egyesületi életnek valóban örömdetes felpezsülését jelentette ez az öszégyvétel. Az egymástól távol élő tagok kicserélheték gondolataikat, s foglalkozva a közös ügyekkel a magyar erdőgazdaság általános érdekeit vitték előbbre egy lépéssel.

Érkezés, gyűlekezés.

28-án delután a miskolci pályaudvarra beléto vonatokkal egymásután érkeznek meg az egyesület tagjai és vendégei. Az érkezőket Heple Arthur ministeri tanácsos erdőgazgató, Lippóczy Béla m. kir. erdőtanácsos és L. Wittenberger Géza titkár fogadják. Megérkezik báró Waldbold Kelemen, az egyesület elnöke, Biró Zoltán ministeri tanácsos, az O. E. E. ügyvezetője, Papp Béla ministeri tanácsos, az Erdészeti Főosztály vezetője, Walek Károly dr. főiskolai tanár, Véssey Ferenc vezérigazgató, Rónay György hercegségi erdőfelügyelő és sok-sok egyesület tag, vendég, a magyar erdőesztársaság lelkes kis gárdája. Az állomásról a L. á. e. v. szentannatéri végállomásra hajtatva, ott már* nagyobb társaságot találunk, a miskolci s környéki erdőesztársaság és meghivott vendégek családtagjaikkal együtt várják itt a kedves, csinos motoros vonatok indulását. — A hosszú idő utáni viszontlátás örömei, a hölgyek varakozásteljes készülődésének teljes izgalma teszik élenkké a rövid utazást. Miskolc, Diósgyőr, Majlát és Hámor festői vidéke köti le csupán pillanatokra az utasok csapongó derűjét, megkapó képek változatos sora túl a szemelőt éle, erdők, hegyek sötétő háttere, rohanó pa-

takok, virágos rétek, majd Hámor közég panorámája, míg az alagut pár pillanatnyi elsötétülése után — mintha álomból tinné le — előttünk áll Lillafüred, a palota szálló nagszerű látványossága. Tornyán német zászló — a ma érkezett bajor vendégek tiszteletére. Esteledik, s egyszerre reflektorfnybo iltözik a palota, ezüst csipkékként ragyognak a parkányzatok, tetők, bástyák és függőkertek, felejtethetetlen pazar kép, káprázatos látvány a fehér ezüstkastély tikközödébe. A hámorl to tiszta halványlődjében.

Az érkezőket már nagyobb társaság várja. A korábban érkezettek örömmel köszöntik az újonnan jötteket, mintha egy nagy család tagjai érkezének, oly bensőséges a fogadtás. Az egyesület részéről Oncaj László alelnök, a Főiskola részéről Fekete Zoltán rektor-professor, Roth Gyula, Moorovich Ferenc, Sőbor János főiskolai tanárok várják az érkezőket. És ott vannak az adjunktusok, az asszisztensek, a főiskolai hallgatók tarka csoportja, ök már néhány nappal ezelőtt érkeztek ide a nagy gyakorlatra. A kedves fogadtás után a nagyszülő elnyelt zisbongó vendégeit, siet mindenki a szállására.

Ismerkedési est.

9 óra tájban megélenköl a Mátyás király örömeiben hatalmas helyisége. Az asztalok körül vidám csoportok alakulnak, bájos leánykák, ször aszonnyok szines, lenge ruhái s a főiskolások tarkán foltozott waldenjei tartkiják kellemesen a komoly férfiruhák sötét fónásait. Lobogódisz, virág, muzsika, film. Mintha a boldog békeidőkből lépett volna ki ez a kép, mindenki ellelleti gondját, baját, vidám hangok, kacagás, pohárcsengés zisbongó széjjel a pazar teremben. Ismerkedési est? Nem, hiszen ismeri itt egyesüsted mindenki, ha akid is egy-két ismeretlen arc, mindenki tudja a másiról, hogy ő is a nagy erdőes-családhöz tartozik, s ez

elég arra, hogy fesztelenség, közvetlen, intím hangulat legyen urrá a társaságot. Az izletes vacsora után megkezdődik a tánc, az ifjúság pompás hangulatban ropja a csárdást, lejtli a tangót. Kedves, s inas látványosság, van mit bámulni a terem másik végén a jó magyar sör mellett kvaterkázó bajornak. Gyorsan mulnak az órák, a fáradhatatlan fiatalok a nagy terem zárójára után a bárhelyiségre alakított Hunyadi Étterem színes üvegfalai közé vonul le, s folyik a tánc vigan tovább a hajnali órákig...

A közgyűlés.

Péter Pál ünnepi napja sötét felhők mögül virradt le Lillafüredre. 9 óra tájban a terrazon reggelizik a társaság, az est kedves hangulata tovább folytatódik a társalgásban, de a közgyűlés közelsége már komoly munkára sürget, a választmány már ülészik, s utána az egyesület tagjai és a vendégek átvonulnak a közgyűlési teremnek átrendezett hall-helyiségre.

Báró Waldbott Kelemen elnök a közgyűlést megnyitva, meleg szavakkal üdvözlö a szép számmal megjelent tagokat, az O. E. E. képviselőiben megjelent **Bíró Zoltán** ügyvezető alelnököt, a Felső-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület által kiküldött **Rónay György** hercegi erőfőhelyelőt és **Farkas Jenő** főerdőmérnököt, a M. Kir. Földmívelésügyi Minisztérium Erdészeti Főosztályának jelen lévő vezetőjét: **Papp Béla** ministeri tanácsost, a M. Kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola részéről megjelent **Fekete Zoltán** rektort, **Roth Gyula**, **Modrovich Ferenc**, **Székely János** és **Dr. Watek Károly** tanárokat, végül a sajtó képviselőiben jelen lévő **Pécsi-Horváth Dezsőt**, a Magyar Jövő szerkesztőjét.

Bejelenti, hogy távolmaradásukat kimmentették **Borhy György** II. alelnök, **báró Waldbott Frigyes** és **Gróf Pallavicini Alfonz** Károly választmányi tagok. (A vandorgyűlésen résztvettek névsorát lapunkon más helyen közöljük).

Báró Waldbott Kelemen elnöki megnyitása.

Az általános gazdasági válság nem kimélte meg az erdőgazdaságot sem. A pénztelenség a termelés és a fogyasztás közötti eltulodások és az egyes országoknak egymástól való elszigeteltsége itt is egyre fenyegetőbb mértékben éreztetik káros hatását. Így az a veszély fenyeget, hogy a tűzfia értékesítésénél a jövedelmezőség nemcsak megcsappan, hanem meg is szűnik. Ezekkel az ügyekkel tehát az egyesületnek foglalkoznia kell. Érdekeltségünk, így első helyen az Országos Erdészeti Egyesület rendkívül nagy tevékenységét fejtenek ki. Köteleességünk ezt támogatni, hiszen csak egy közös cél vezérelhet mindnyájunkat: a magyar erdő megmentése s a jövedelmezőség biztosítása.

Első és legfontosabb kérdés az Alföld-fásítás. Ez oly nagy probléma, melyről nagyon sokat lehetne beszélni. Fontosságát már Széchenyi felismerte. Mennyivel nagyobb jelentőséggel bír azonban az Alföld-fásítás napjainkban, az ország megconsokított állapotában! Csodálkozom azon, hogy bár ennek az akciónak helyességét

az országgyűlés felismerte s bár törvényt alkotott az Alföld fásításáról, az eredmény az, hogy a kérdés teljesen elakadt, a költészetben erre egyáltalán nem találnak fedezetet. A magyar részéről nem szeretném ezért a felelősséget vállalni, mert meggyőződésem az, hogy nemcsak magyar faipolitikát, hanem magyar gazdasági politikát sem lehet alföldfásítás nélkül folytatni! A magyar fakérdés fontosabb, mint a buza-kérdés, ezt figyelembe ajánljuk a kormány-nak. Amikor mi, kik e kérdéssel foglalkozunk s annak rendezését ki akarjuk forszírozni, azt a választ kapjuk: mutassanak rá valami bevételi forrásra, miből ezt a kérdést meg lehetne oldani, készen voltam a válasszal: tessék megadózni a külföldi fát, mely akkor még — szemben a hazai termékű ával — forgalmiadó mentességet élvezett. Az akkori kormány kapott is ezen a gondolatban, a külföldi fa vámját megálapították, a forgalmi adóval megterheltek, ez a pénz azonban becsúszott a „nagyfalakba” s így megint nem maradt az Alföld-fásításra! Mi, magyar erdőgazdák ne szűnünk meg követelni, hogy az Alföld-fásítás kérdése nagyobb erővel kezeltesse! (Taps). Ugyanígy áll a dolog a meglévő erők javításával is. Egyesületünk a kormány fordul, hogy azokat a kereseti forrásokat, melyeket a faértekesítés révén lehetne elérni, az erdőgazdaság fejlesztésére, megsegítésére, elsősorban pedig az Alföld-fásításra fordítsák!

Örömmel hozom az egyesület tudomására, hogy a M. Á. V. a fatermelvények részére bizonyos újabb tarifális kedvezményeket biztosított a fának nagyobb távolságra való szállításánál. Reméljük, hogy ez jótékony hatással lesz az erdőgazdaságra.

Fontos kérdés a M. Á. V.-i szállítási ügye is. Keresztül kell vinnünk, hogy az Államvasutak igazgatósága, mely a legnagyobb állami szerv, ne folytassa tovább is eddigi kicsinyes politikáját, mely az árak leszorítása törekszik, hanem legyen tekintettel az erdőgazdaság jövedelmezőségére is! Nem szabad egy fontos gazdasági ágazatot a kicsinyes érdekeknek feláldozni. Reálisan csak a jövedelmezőség visszaállítása biztosíthatja az állambáztartás realitását is.

Legaktuálisabb problémánk a fapiac védelme. Dacára annak, hogy a fa az egyedüli őstermelési cikkünk, miben behozatala szorukon, mégis nagy árlemorzósodások mutatkoznak a fapiacban. A műfával mindenesetre így áll a dolog, de ha tovább is így haladunk, akkor a tűzfia védelem is nemcsak ott állunk, hogy az erdőgazdaság jövedelmezősége megszűnik. Ezzel szemben bizonyított tény, hogy minden állam legkönyebben azoknak a termelvényeinek árnyóválti tudja tartani, melyekből imporra szorul. Így például az osztrák Viehzentrale tudja tartani a vágómarha árást. Mi nem tudunk élni ezzel a helyzettel. Nem az erdőbirtokosokon mulik, hogy több fát engedünk be mint amennyire szükségünk van. Belátjuk, hogy ez a hazai ipar és kereskedelem megsegítése érdekében szükséges, de a kormányunk kötelessége volna olyan intézkedéseket tenni, melyek a magyar erdőgazdaság jövedelmezőségét megfelelő módon garantálni tudják! Szabályozni kell a külföldi fabehozatalt, amit ezidőszent másképpen nem lehet megoldani, mint úgy, hogy a külföldi fa beozatalt egy kézbe kell összpontosítani. Az a kérdés mármint, hogy melyik kéz kepja meg ezt a fabehozatalt? Magától értetődik, hogy itt már magánérdekek lépnek előlörbe. Nekünk első sorban azt kell a kormánytól követelnünk, hogy a belöldi fa elhelyezése mindenképpen előtérüljön biztosítva legyen, éspedig olyan ár mellett, mely a magyar erdőgazdaság prosperitását garantálja, mert hiszen ha ennek jövedelmezősége megszűnik, az adóalanyok tönkremennek, miből akarjuk fennlartani az államot? A magyar erdőgazdaság jövedelmezőségének fennlartása tehát az államnak is existenciális érdeke!

Van egy további kérdés is, melyet okvetlenül meg kell oldani, ha az erdőgazdaságunk rentabilitását biztosítani akarjuk s ez a hitelkérdés megoldása. Az erdőbirtokosok nagy része kénytelen vállalkozók kezébe adni a fakitermelést, akik levszik a hasznost s a birtokosok alig marad valami. Most egy szövetségben akarjuk összehozni az erdőbirtokosokat, melynek szervezkedése folyamatosan van.

Az erdőgazdasági szakoktatás kérdésében ismét oly hírek hallatszanak, hogy a kormány az erdőmérnöki főiskolát a közgazdasági egyetemhez csatolja a Kultusz-minisztérium fenntartása alá akára helyezni. Nekünk erdőgazdasági érdekeltségnek azonban csak az lehet a kívánságunk, hogy a főiskolát hagyják meg továbbra is a Földmívelésügyi Minisztérium kötelességében. Ha pedig mégis megvalósulna az, hogy egy utjonnan szervezett „mezőgazdasági egyetembe lenne beozlatva, okvetlenül kívánatos, hogy az erdőszeti szakoktatás ügyében a Földmívelésügyi Minisztériumnak bizonyos fokú ingerlertája biztosíttassék.

A tárgysorozat.

Megnyitó beszédének befejezése után elnök a jelen gyűlés jegyzőkönyvének hitelesítésére **Hepke Arthur** és **Kolba Róbert** tagokat kéri fel, majd felhívja a titkárt a mult gyűlés jegyzőkönyvének felolvasására, melyet a közgyűlés módosítás nélkül fogad el.

Oncaj László ügyvezető alelnök teszi meg ezután beszámoló jelentését:

Utolsó közgyűléssünk óta a magyar erdőgazdaságot érintő sok oly esemény történt, melyről be kell számolnia. Külkereskedelmi mérlegünk javítása érdekében a kormány az önellátás álláspontjára helyezkedett. Ez hozta magával a többtermelést a rendkívül fahasználatok engedélyezésével. Hogy a faállományokénekel elhasználása helyese-e, arról lehet vitározni, de a végszükségben lővönök, ha élni akar, mindent meg kell kísérelnie. A belöldön fokozni a termelést, s a külföldi fából viszont annyit beengedni, hogy túlkínálat álljon elő, azonban nem lett volna szabad. Ezt az egymást nem szerezésben kiegészítő két rendelkezést sinyli ma a magyar erdőgazdaság, mely most az értékesítés nehézségeivel küzd. Az árak odaromlottak, hogy már regielkéségeket is alig fedezik. Nyomatékosan kell kérnünk a kormányt arra, hogy a rendkívül használatok korlátozásával állítsa helyre azt a gazdasági rendet, mely

a fatermékek veszteség nélküli eladását lehetővé teszi.

Ezen túlmenően is foglalkozni kell még a rendkívüli használatok kérdésével. Az utolsó 3 év alatt sok olyan erdő lett kivágva, mely a későbbi évek faszükségletét le tudja volna hivatni fedezni. Veszedelemes tartja a faállománytöke ily mérvi igénybevételét, mert egy-két év múlva termelésünk annyira meg fog apadni, hogy jóformán fa nélkül maradunk s a behozatali veszedelem mérveket fog őlteni. Az első külpolitikai bonyodalom esetén pedig teljesen ki leszünk szolgáltatva a velünk nem nagyon barátságos szomszéd államoknak.

Rendkívüli használatok kérdése e két vonatkozásban erdőgazdasági politikáknak olyan fontos része, amelyben igen kívánatos volna egyszer már leszögezni a helyes álláspontot. Rendszert kell teremteni a rendezetlenségben!

Kényszerítő helyzetünkben, ha elismerjük a módjával végrehajtott többletermék szükségét, meg kellene mindent tennünk, hogy új erdők telepítésével nyerve pótlást a nagyon megapaszott erdőállományunk. Szomorúan kell megállapítanunk azonban azt, hogy az Alföldi-terület akció holdpontra jutott, mert erre a leginkább szükséges s leghasznosabbnak ígérkező beruházásra az állami költségvetés keretén belül a szükséges hitel nem tudták előteremteni Ceterum censeo-cikell kell erre mindig visszatérnünk, sürgetünk és követelnünk!

A műta értékesítésének problematikusa volta sajnos még mindig fennáll. Az egy talpán kívül a tölgy műfából termelhető választékaiknak alig van elhelyezési lehetősége. Bár a belföldi termelés a szükségletet fedezi, mégis jelentős tételeket hoznak be a külföldről. Általános és intézményes rendelkezéseket kíván e téren a magyar erdőgazdaság, hogy ne legyen többé olyan kellemetlen meglepetésben része, mint amit például a faszén bebecsátása okozott.

Egyébként pedig a tűzfatermelés fokozásáról beszélni sem lehet addig, amíg a műta s választékainak értékesítési ügye rendezést nem nyert.

Teljes elismeréssel kell megemlékeznünk a kormány azon intézkedéséről, mellyel a Fazagdasági Tanácsot — mint az erdőgazdaság érdekképviseleti szervét — tanácsadó s véleményező hatáskörrel élátrehivta. Logikus, hogy a Fazagdasági Tanács csak addig működhetik eredményesen, amíg a kormány előterjesztéseit honordja. Sajnos, a román kontingentális megállapodásnál nem ez történt. A kormány Szeged-Debrecen rayon határral a belföldi fával szemben kétszer oly tömegű román fa behozatálát engedélyezte. Sajnálatos állapítunk meg tényként, hogy a Fazagdasági Tanács javaslatát a kormány nem acceptálta.

Ebből az esetből kifolyólag pedig félreérthetetlenül kifejezésre kell juttatnunk, hogy ily természeti megállapodások magyar erdőgazdaság tönkretételét jelentik!

A Fazagdasági Tanács egyik lényeges programpontját jelenti az Erdőbirtokosok Szövetségének megalakítása. Szervezettségünkkel a szövetzettség vértébe

lítőzünk minduntalan. Az erdőbirtokosság érdekeit a talpfaversenyárgyalástól kezdve a tűzfáig a követítő, vagy a feldolgozó érdekeltség akkor s ugy konkrétinál meg, ahogy akarja. Ha kell, egy ad hoc összeállítással, máskor egy nyilatkozattal. S az erdőbirtokosság érdekeinek védelmében még a szervezkedés sem jutott. Sajnos, nem alakult ki ebben a kérdésben az egységes vélemény, s félös, hogy hosszú idő telik el, míg az alakulás el lehet jutni.

Ismerve azokat a nehézségeket, amelyek az országos alakulás elé górdulnák, legcélszerűbbnek tartja, ha az erdőbirtokosság vidékenként (Dunántúl, Mátra, Bükk, Eperjes-Tokaji Hegylánc) szövetkezze az egységes termelés, a választékok megosztása s nem utolsó sorban az árak szabályozása végett.

A magyar erdőgazdaság fontos problémája a tűzifa értékesítés. Magunk részéről szükségesnek tartjuk, hogy a belföldi fa értékesítése egy kézbe hozassék a külföldivel, oly formában, hogy garanciáisan a belföldi fa nyerve előbb elhelyezést a külföldi fa előtt.

Sajnálatos kell megemlíteni, hogy a már két évvel ezelőt letárgyalt erdőtervény javaslatot a képviselőház még mindig nem vette tárgyalás alá. Így azok a helyes erdőgazdasági elveken nyugó rendelkezések, melyek hivatva volnának a magyar erdőgazdaság ügyét előbbre vinni, nem léphetek életbe. A magunk részéről nem tehetünk mást, mint hogy újabb sürrességek a javaslat letárgyalását.

Örömmel kell beszámolnunk, hogy a kormány oly tarifamódosítást lépett a közeljövőben életbe, mely a belföldi fatermékek nagyobb távolságra való szállítását s vele a versenyképességét van hivatva biztosítani.

Befejezőül meg kell emlékeznünk arról is, hogy a közelmúltban komoly terv alakjában megint fenyegette a mi szeretett Főiskolánkat az a veszély, hogy önállóságot elvesztve, valamelyik egyetemhez csatolják. Hítek kell, hogy tegyünk újra amellett, hogy a bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola rendeltetésének csak akkor képes megfelelni, ha önállósága megmarad, s továbbra is a Földművelésügyi, illetve Péntügyministerium fennhatósága alá tartozik.

Ügyvezető alelnök jelentésének tudomásulvétele után *L. Wittenberger* Géza titkár teszi meg jelentését:

Az egyesület legutóbbi közgyűlésén a tagsági díjakat lényegesen leszállította, hogy a tagok anyagi megterhelésén könnyítsen. Ennek dacára a kilépések folytatódottak s kilépés folytán négy tagtársunk vált meg az egyesülettől.

Mély megilletődéssel emlékezik meg arról a szomorú körülményről, hogy a legutóbbi közgyűlés óta a halál ismét három tagtársunkat ragadta el idő előt körülből. Elhunytak: *Frída Ernő* urad, főerdész Révleányvár, *Kölög Pál* nyug. miniszteri tanácsos Eger és *Osztróczyky Tibor* m. kir. főerdőmérnök Budapest. Indítványozza, hogy kegyelelt felül az egyesület halottainak emlékét jegyzőkönyvben örökítse meg.

Az egyesületbe való belépésüket jelentették: *Papp Béla* miniszteri tanácsos

Budapest, *Gyarmathy* Endre m. kir. erdőmérnök Miskolc, *Köszegi Fenyőmagpergető*érök Köszeg, *Olsovsky* Árpád erdőmérnök Bogács, *Koller Pál* uradalmi erdőmérnök, összesen: 5-en. Jeleni közgyűlést, hogy a belépésre jelentkezettek felvételéhez járuljon hozzá. A közgyűlés a jelentkezettek rendes tagjai sorába felveszi, mit elnök határozatnak nyilvánít.

A kilépések és halálozások folytán a rendes tagok létszáma 7-tel apadt, a belépésekkel 5-tel emelkedett, a tényleges apadás tehát 2. Az egyesület mai taglétszáma a következő: 1 védnök, 1 tisztelbéli, 15 alapítók és 146 rendes tag, összesen 161 tag.

Kérés intéz az egyesület minden tagjához, hogy ne hagyják el az egyesületet, hanem egykezzenek új tagok gyűjtése által annak szellemi és anyagi erőt megsozokorozni, hogy munkánk sikere evel biztosítva legyen. Az utóbbi években tapasztalt közöny és tartózkodás megszüntetésére, s a nagyobb érdeklődés felkeltésére gyakoribb közgyűléseket, baráti összejöveteleket, társas kirándulásokat ajánl.

Elnök az egyesület halottairól kegyelelt szavakkal emlékezik meg s titkárdíndítványt nevelik jegyzőkönyvi megörökítésére a közgyűlés elfogadva, azt határozatnak jelenti ki.

Elnök kéri az egyesület tagjait az öszszetartásra s az egyesületnek új tagok gyűjtésével való szeleesebb körü támogatására.

A titkárdíndítvány tudomásulvétele után *Dókus József* pénztáros olvassa fel jelentését:

A múlt évet a Tiszajobbparti Vármegegyék Erdészeti Egyesülete 2,052:45 P. készpénzzellettelt zárta. Ebből az egyesület tulajdonja 1,642:15 P. volt, míg a többi 428:30 P. a Vadas emlékmű fellállítására megindított gyűjtés eredményeként jött létre. Ez utóbbi összeg a kamatokkal f. évi jun. 1-ig 440 P-re emelkedett, mikor is azt hiánytalanul rendeltetési helyre juttattuk.

Folyó évben idáig 146 P. tagsági díjat fizettek be. Ezzel szemben 135:96 P. kiadás merült fel, melyet a következőkre fordítottunk:

A Magyar Erdőgazda f. évi 1. számának kinyomtatási és szétküldési költségére 63:52 P.

A vándorgyűlés meghívóinak nyomása és szétküldése 23:40 „

Postaköltségekre 9:04 „

A Vadas emlékműre elhelyezendő koszorú költsége 40:— „

Mind ezek figyelembevétele után az egyesület június 28-án 1,622:49 P. készpénzzel rendelkezik.

A pénztáros jelentésének tudomásulvétele után *L. Wittenberger* Géza titkárdíndítványt a számvizsgáló bizottság jelentését, mely a következők:

1932. évi zárszámadás.

Bevételek:

1931. évi készpénz maradvány 1300:59 P

Tagsági és lapdíjakból 710:— „

Adományokból 700:— „

Hitelbanki folyószámla kamat 88:75 „

Összesen: 2799:34 P

Kiadások:

M. Erdőgazda X. évfolyam nyomtatási költsége	264-61 P
Postaköltségek	58-74
Közgyűlési költségek	26-62
Egri Horodgyár pályadíjára	100—
Irói tiszteletdíjakra	250—
Orsz. Erd. Egy. tagsági díj	24—
Hitebanki folyószámla kezelése költségeire	20-22
Vadas relief fényképéért	2-70
Egyenleg 1932. dec. 31-én	2052-47
Összesen:	2799-34 P

Az egyenlegről törzsvagyon: 900— P, forgóteke: 724-15 P, Vadas emlékmű-alap tulajdona: 428-30 P volt.

1933. évi költségelőirányzat

Bevételek:

Tagsági és lapdíjakból	480— P
Hírdetésekből	25—
Folyószámla kamat	80—
Tagsági és lapdíj hátralékokból	—
1931. évről	100—
Ugyanaz 1932. évről	155—
Összesen:	840— P

Kiadások:

M. Erdőgazda XI. évfolyam nyomtatási költségei	200— P
Közgyűlések költségei	50—
O. E. E. tagsági díj	24—
Ügyviteli és postaköltségek	56—
Irói tiszteletdíjak	200—
Vadas emlékmű leleplezésével kapcsolatos költségek	70—
Előre nem látható kiadások	70—
Egyenleg	180—
Összesen:	840— P

A számvizsgáló bizottság jelentésével a közgyűlés tárgysorozata kimerültvén, Elnök bejelent, hogy a közgyűlés áttér a beérkezett indítványok és javaslatok tárgyalására.

Az indítványok vitája:

A bejelentett indítványok közül első gróf Károlyi László fűszerárványi uradalmát, melynek felolvására elnök felkéri *Onczay* László uradalmi erdőtanácsost, ki a következőkben adja elő a javaslatot:

Tisztelt Közgyűlés!

Mindnyájan csak a legnagyobb aggodalommal nézhetjük azt, hogy a tűzifa árak az utolsó időkben olyan mértékben hanyatlottak, amely mérték már a jövedelmező erdőgazdálkodás lehetőségét veszélyezteti.

Hiszen könnyen megállapíthatjuk, hogy azok az ártelemek, amelyeket ma különösen a nagyobb fogyasztó piacoktól távolabb fekvő erdőgazdaságok a feladó állomáson vasuti kocsiba rakott tűzifáért elének, csak esékely összeggel haladják meg a termelés és szállítási tényleges költségeit.

Kézenfekvő tehát a követelészetésünk, hogy igen sok erdőgazdaság, amiknél ez a megmaradó összeg a mostani fokozott mértékű használat mellett elegendő is az egyéb éllandó költségek fedezésére, míhlyest a rendes gazdálkodás mértékéhez fog visszaterni, veszteséggel zárja majd számadásait.

Ha keresükk ennek az árszámcsökkenésnek, úgy azt két jelentős körülményben találhatjuk meg.

Az egyik az, hogy a tűzifa behozatal

mértékének szabályozása nem támaszkodott és nem támaszkodik ma sem a gazdasági életből vett, teljesben reális adatokra. Sainálatos következménye ez annak az eléggé nem kifogásolható körülménynek, hogy még ilyen fontos közfogyasztási cikkélnél is, mint amilyen a tűzifa, az illetékes szakörök éllandó követelése és sürgetése dacára sincs ma sem pontos termelési és fogyasztási statisztikánk.

Az elmúlt év folyamán a kormányzat kétszer is ősszeírta a termelt készleteket, s ez évbén is megőrtöntek az intézkedések az ősszeírás iránt. Az eredmény azonban még ma, másfél hónappal az ősszeírás hátrideje után sem ismeretes s így a szakörökönég is a legteljesebb bizonytalanságban van afelől, mit jelentenek az ország tűzélő ellátása és a magyar tűzifa elhelyezése szempontjából azok a kötelezettségek, amelyek a tűzifabehozatal tekintetében a kormányzat a szomszédos államokkal szemben vállal.

Ezért csak aggodalommal tudjuk nézni azt, hogy a kormányzat erre az évre — bár az első évbén fennállott kötelezettségéknél kisebb, de mégis igen jelentős mennyiségű — külföldi tűzifa behozatalra vállalt kötelezettséget anélkül, hogy a belföldi termelés mérvét pontosan ismerte volna.

Még nagyobb aggodalommal kell néznünk azt, hogy a román tűzifa behozatal védelme érdekében a kormányzat olyan szokatlan intézkedést fogantatosított, amelyre eddig a gazdasági életben példa nem volt.

Feltétlenül szükségesnek tartjuk a behozatalnak az okvetlenül szükséges mértékre leendő korlátozását, valamint azt is, hogy a magyar tűzifa védett területei továbbra is fennmaradjanak és a külföldi tűzifa árakalakulására a kormány erélyes és határozott befolyást gyakoroljon.

A behozatal mértékét pedig csak akkor szabályozza a kormányzat, amikor a belföldi termelés eredményeit ismeri és arra a mértékre korlátozza, amelyek mértékre az ország ellátása érdekében a belföldi termelés eredményeinek figyelembevételével elegendhetlenül szükség van.

Mivel a gazdasági élet eddigi tapasztalatsai azt igazolják, hogy sem a behozatal irányítása, de különösen az árak megfelelő szabályozása a behozatal egységese meg-szervezése nélkül el nem érhető, feltétlenül fenn kell tartanunk azt az elvet, hogy a behozatalt egy szerv bonyolítsa le s ezt a bonyolítást az állam úgy az elhelyezés, mint a követelt árak tekintetében a leszigorubban ellenőrizze.

A másik ok, ami az árszét előidézte, kétségtelenül a magyar termelések részéről jelentéző tulkinálat.

Ha ennek okait kutatjuk meg kell állapítanunk azt, hogy ezeket nem csupán a rendkívüli használatok által előidézett többletermelésben, hanem abban is véljük felalálni, hogy az erdőbirtokos osztály, amely az elmúlt évbén a mezőgazdaságok szokásos jövedelmeként majdnem teljes egészében nélkülözni volt kénytelen, az előző télen termelt jelentékeny készleteit ősszel és tél elején egyszerre dobta piacra.

Bár ezek a készletek véleményünk szerint nem haladtak meg egy tűzélési idény szükségleteit, mégis időlegesen erős tulkinálat mutatkozott, éspedig annál inkább,

mert a nehéz gazdasági viszonyok következtében csak igen kevés kereskedő volt abban a helyzetben, hogy nagyból tétel tűzifát megvásárolni merjen és a birtokosok által majdnem minden esetben igényelt jelentős előlegeket szolgáltatni tudja.

Hogy ez a néhány cég a gazdasági helyzet teljes ismeretében nemcsak óvatossal, de a helyzetet a maga előnyére is kihasználni parokodott, azt csak természetesen találhatjuk.

A megszorzott birtokos, akinek más értékesíthető árucikkje, mint a tűzifa alig volt, kénytelen volt a sokkal olcsóbb áránálattokkal megelégedni, vagy igen terhes feltételek mellett bizonyítani szerződést kötni, csupán azért, hogy hozzájusson ahhoz az összeghez, amire legelőtebb tartozásának fedezésére elengedhetetlenül szükség volt.

Ezen a hátrányon jelenkényen segített volna az ha az Országos Erdészeti Egyesületnek a tűzifa hitelképzésére irányuló akciójá eredményre vezettek volna.

Első feltétele a tűzifa hitelképzésé tételének az hogy arra a hitelleő követelését előszörögiilag is biztosítani tudja s így feltétlenül elsőbbséget szerzhessen más hitellezőkkel szemben.

Magá az a körülmény azonban, hogy a hitellező a maga követelését bekebelezheti, nem elegendő arra, hogy a tőkét má tartózkodó állapontjának megváltoztatására bírja.

Az erdőgazdasági hitelnél (1923. XXII. t.-c) és gabona jelzőállón szerzett tapasztalatok mutatják azt, hogy az ilyen törvényes rendelkezések nem járnak a kívánt eredményt, hacsak nem sikerül egyuttal biztosítani azt a tőkét, amely a hitelt nyújtani nemcsak hajlandó, de egyuttal köteles is.

Természetes dolok, hogy a tőkét ezt a kötelezettség csak megfelelő előnyő biztosítása esetén vállalja.

A legkézenfekvőbb tehát az a gondolat, hogy azt a pénzügyi érdekelttség, amely az állami ellenőrzés mellett egy kézbe ősszpotonított tűzifabehozatal előnyeiböz jut, kötelezze egyuttal a kormányzat arra is, hogy a termelt tűzifakészletekre kellő biztosíték mellett megfelelő előlegeket nyújtson.

Ez a megoldás lehetővé teszi azt, hogy a birtokos készleteivel várhasson, s ne legyen azoknak ősszel, egy tételeben való értékesítésére ráutalva, még mindig nem biztosítja azonban a kívánt árvédelmet teljes mértékben az erdőgazdaság részére.

Ezt az árvédelmet teljes mértékben csak akkor lehetne elérni, ha ugyanaz a vállalkozás kötelezettséggel vállalna arra is, hogy az ilyen leelőlegezett készletek — amennyiben azt a birtokos úgy kívánja — a megápitott árakon és feltételek mellett fel is vásárolja.

A megoldásnak ez a módja azt a vállalatot, amelyik a külföldi tűzifa behozatalát bonyolítja le, igen erős kapcsolcsat fűznie a magyar termelés érdekében.

Igy nem állana a vállalat érdekében az, hogy tulzolt fahozatallal, vagy a külföldi fa árának leszorításával megehezitse annak a magyar tűzifának az elhelyezését, amelyen jelentékeny előlegeit fekösznek, s amelyet megápitott áron átvenni köteles.

Másrészlől az erdőbirtokos és a keres-

kedelem szabadsága is mentesülne a korlátozástól, mert hiszen az erdőbirtokos fáját annak adhatja el, akinek akarja és a fakeskedőnek is módja volna bármelyik beföldi termelőnél vásárolni.

A megállapított ár egyelőre irányul szolgáló nemcsak a szabadkézből eszközölt eladásoknál, de a versenyárgyakoknál és főként a bizományi elszámolásoknál is, amely utóbbiak a mostani gazdasági bizonytalanság mellett elég nagy mértékben foglaltak tét.

Tudomásom szerint vannak ajánlkozó tőkés csoportok, amelyek a megoldásnak ezt a módját vállalni hajlandók.

Tisztelettel javaslom azért, határozza el a közgyűlés, hogy a Földmivvelésügyi Miniszter Urhoz és a kormányzat többi illetékes tagjaihoz is felterjesztést intéz a következők értelmében:

1. Vesszen a kormányzat állandó és pontos összeírását a beföldi termelt készletekről és szükségletekről.

2. A kereskedelmi tárgyalások megindítása előtt vessen pontosan szót azzal, hogy a beföldi készletek akadálytalan értékesítése mellett a beföldi piac mennyi tűza behozatalát bír el és a szerződések keretén belül csak ennek a minimális mennyiségnek a behozatalára nyújtsanak lehetőséget.

3. A magyar tűzifa részére továbbra is biztosítsa az eddigi védett területet és a budapesti fogyasztásban való megfelelő részesedést.

4. Az import tűzifa vámmentését a legközelebb megindítandó vámtergyálások során emelje fel az autonóm vámtárija eredeti 50 aranykoronás vámtételeire.

5. A külföldi tűzifa behozatalát és értékesítését adja az állam által szigorúan ellenőrzött vállalkozás kezébe annak kikötésével, hogy

a) ez a vállalkozás a tűzifát csak a mostaninak megfelelő összetételi ellenőrző bizottság által megállapított módon, helyeken és ártelekek mellett értékesítheti,

b) köteles a magyar erdőbirtokosok, vagy termelők által neki felajánlandó tűzifakészleteket az Országos Fagazdasági Tanács által megállapított ártelekek mellett megvásárolni és a vételre vonatkozólag az ugyancsak a Fagazdasági Tanács által megállapított kollektív szerződést megkötöni,

c) köteles az értékesítési időszak végéig az így megvásárolt készletekre előre megállapított mérsékelt kamat ellenében megfelelő előleget nyújtani.

6. Terjesse ki a kormányzat az 1932. évi XXII. t.-c.-nek a gabonajelzőlagra vonatkozó rendelkezéseit a tűzifára is olyformán, hogy a termelt fakészletekre bárki által nyújtható előlegek ezáltal a kéziárló adás joghatályával legyenek biztosítva.

7. Találjon a kormányzat ennek a megoldásnak keretén belül módot arra is, hogy az Állódfalásítás, az erdőészeti kísérletgyű, szakoktatás és szakiradomány támogatására, illetőleg fogantatására is az erdőgazdaság érdekében elodáztatáson egyéb intézkedések fogantatására szükséges összegeket intézményesen biztosítsa.

Ezek az intézkedések lehetővé tennék nemcsak azt, hogy az erdőgazdaság nyugodt mederben mozogva, a mostani súlyos

gazdasági válság még hátralevő éveit rákódoltatás nélkül elhesse át, de módot nyújtanak egyúttal arra is, hogy a kormányzat megfelelően azoknak a fontos kötelezettségeknek, amelyek az erdőgazdaság fejlesztése és a mai gazdálkodás hiányainak pótlása tekintetében reá hátramaranak és ezáltal megalapozza a boldogabb magyar jövőndöt.

Az indítványhoz hozzászólvá Véssey Ferenc arra kéri Onczayt, hogy javaslatainak egyes pontjait egyenként szíveskedjék ismét felolvasni, hogy a hozzászólásoktól azokhoz a közgyűlés egyenként megtehesse.

Onczay a javaslat 1. pontját megismétli. Felkiáltások: Elfogadjuk!

Véssey kéri Onczayt, mostanán indítványát olyformán, hogy a fakészletek összeírása ne csak a termelt, hanem a meglévő régebbi fakészletekre is kiterjesztessék, a fakeskedők raktári készletei ugyanis idáig nem szerepeltek az összeírásokban.

A módosítást úgy Onczay, mint a közgyűlés elfogadja s elnök az indítványnak ily módon módosított 1. pontját határozatnak nyilvánítja.

Onczay felolvassa az indítvány 2. pontját, melyhez ismét Véssey Ferenc szól hozzá s annak oly módon való kiegészítését javasolja, hogy a tűzifaértékesítésnél az egyes piacok felvevőképességének megállapításánál a vidéki erdőészeti egyesületek is meghallgattatnának.

Onczay bár ezt a maga részéről is kívánatosnak tartaná, mégis szerinte ügyelni kell ennél a vélemény nyilvánításnál, mert a vidéki erdőészeti egyesületek nem birnak megfelelő szervezettel arra, hogy pontos statisztikát vezessenek, tehát bejelentéseik csak az általános vélemény nyilvánítására s nem pontos adatok szolgáltatására szorítkozhatnak.

Elnök hozzászólvá a kérdéshöz kifejti, hogy a Tiszajárbparti Vármegyék Erdészeti Egyesülete nincs abban a helyzetben, hogy az adatokat beszeresse, mert a tagok, a közgyűlés gyors és soron kívüli összehívása nehézségekkel járna. Itt van az O. E. E. mellyel állandó összeköttetésben vagyunk s elégségesnek látja, ha annak útján szólnak bele a faártekésítés kérdéseibe.

Bíró Zoltán mindkét ponthoz hozzászólvá előadja, hogy minden oly alkalom, midőn több helyen folyik adástgyűlések, csak zavarólag hat, adatok rüpködnek a levegőben, melyeket nem áll módunkban ellenőrizni. Szerinte az egyetlen hatalom, mely kellő apparátussal rendelkezik az adatok összegyűjtéséhez: az állam s egyedül ez képes a statisztika pontos és megbízható összeállítását elvégezni.

A raktári készleteknek beállítását nem tartja fontosnak, mert a raktározott fa mennyiség csaknem állandó értéknek tekinthető, ezt még a volt Faártekésítő Hivatalnál tapasztalta. Ezen „stock”-on belül nagyobb ingadozások nemigen fordulnak elő.

Onczay inkább a készletek bejelentésének időpontját tartaná fontosnak előre leszögezni, melyre mint legalkalmasabbat május hó 1-ét ajánlhatná.

Ezután Rónay György rövid hozzászó-

lását követően az egyesület közgyűlése Onczay indítványának második pontját elfogadja s azt elnök határozatnak jelenti.

Az ismételt előadott 3. ponthoz ismét Véssey Ferencnek van szava, szükségességnek látja annak oly módon való kiegészítését, hogy a román provizoriummal, melyet a románok avval a feltételre kaptak meg, hogy a magyar és román cikkek értékének aránya 1:1 lesz, a kormány helyeskedjék arra az állásponton, hogy miután az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy Magyarországon romániai exportja csak 70%-a volt az onnan importált anyagok értékének, ha az egyezményben előírt export-import egyensúly Románia részéről be nem tartatnék, a kormány mondia fel azt.

Elnök ezt helyesnek tartja, de miután a módosítás lényegében eltér az eredeti indítványtól, jobbnak látja, ha az mint Véssey külön indítványa szerepelne a közgyűlés előtt.

Véssey ebbe beleegyezvén elnök úgy Onczay javaslatának 3. pontját, mint Véssey önálló indítványát határozatnak nyilvánítja. Az indítvány 4. pontját a közgyűlés változtatás nélkül fogadja el.

A megismételt 5. ponthoz Véssey Ferenc azt a beszurást ajánlja, hogy az állam által ellenőrzött vállalkozás csak az erdőbirtokosok, vagy termelők „saját elhatározásából, önként” felajánlott készleteit legyen köteles megvásárolni.

A közgyűlés ennek helyt adva az eredeti indítvány 5. pontját evvel a közbeszurással fogadja el, s ezt elnök határozatnak jelenti ki.

Onczay javaslatának megismételt felolvasott 6. pontjánál fejtődik ki ismét élelénkbe vita. Először az elnök világítja meg néhány példával a javaslatot. Szerinte annak ez a pontja mintegy előfeltételt képezi a többinek s keresztvívhetőségére az életben már precedensek szolgálnak bizonyítékok.

Véssey helyesnek vélné az indítványa-lyan oly módon való kiegészítését, hogy a kormány a Nemzeti Bankot kötelezné az erdőbirtokosok és fatermelők részére a cukorpára és zöldséghitel sinonimájára való hitel- illetve előleg nyújtására s ezen jelzáloghitelről a nyújtott előleg ellenében adott váltókat a kontingensen felül a pénzintézetek visszszámítolásra tartozának előladni.

Elnök bár helyesli Véssey módosított indítványát, hiszen a Nemzeti Bank jobb helyre már nem is adhatja kölcsönt, mégis kénytelen kijelenteni, hogy azt tapasztalta, miszerint illetékes körökben az erdőgazdasági termelési hitelrel szemben — éppen a Nemzeti Bankra vonatkoztatva — bizonyos ellenesség nyilvánul meg. E téren maga részéről mindent meg fog tenni, hogy az érdekeltségeket ellenkező álláspontra hangolja.

Onczay László bár helyesnek találja Véssey előadlását, de kiemeli, hogy az ő eredeti javaslata lényegében ugyanaz volt, s ugyanazt az olcsó hitelt célozza, amit Véssey ajánlott. Kéri a közgyűlést, hogy tekintsen el a Véssey-féle módosítástól, miután azonban a gondolat helyenvaló, tekintse a közgyűlés azt külön indítványak.

Véssey nem osztja Onczay véleményét.

Ajánlatok felkésznek a kormány előtt, melynek mind a saját részükre óhajtának elnyerni a tűzfáértékesítést. Indítványával éppen ezt akarja megkontremálni. Aggodalmi vannak, hogy miután a monopólium nem jut majd oly nagy jövedelemhez, mint az általában hiszik, az import megakad és a faellátásban zavarok állhatnak elől.

Oncaz utal arra, hogy miután Véssey az 1933. évi fakészletekből indul ki, ezt már nem lehet helyesnek elfogadni, hiszen nyilvánvaló, hogy most is igen sok rendkívüli fahasználat történt, a törekvés pedig a tartamos hozamra való berendezkedés kell, hogy legyen. Tény, hogy nem lehetünk meg fabehozatal nélkül, ez azonban eredi indítványa indoklásában kellemképpen meg van világítva.

Elnök kötelességének érzi, hogy a közgyűlés figyelmét a tárgyaló kapcsolatban egy-két dologra felhívja. Helyesli Véssey indítványát, mert az mintegy kilendő pontot jelent, az élet azonban másféleképpen fest. A szükségyszerűség az volna, hogy a faimport csak annyit legyen, mint amekkorára a tényleges szükséglet, a valószínű azonban ezt végtelenül nehéz megvalósítani. Nekünk természetesen meg kell maradnunk az importnak a tényleges szükségleten felül való kiterjesztése elleni álláspontunkon, a mezőgazdaság, ipar és kereskedelem azonban állandóan szoritják a kormányt termelvényeik nagyobb mérvű exportálására, s az a jelszó, hogy a mezőgazdasági termelvényeket nyugat, az ipartermékeket kelet felé kell elhelyeznünk. Természetes, hogy az egyes államok ezen importjukkal szemben saját fatermékeik nagyobb mérvű beengedését követelik. Nekünk minden erővel küzdenünk kell az ellen, sajnos azonban nem látszik valószínűnek, hogy a faimport nagyobb mérvű redukcióját keresztül tudjuk vinni. Emiatt ment bele a kormány annak idején a cseh válsághorba, melytől mi voltunk kénytelenek feladni. A csehek le sem ülnek tárgyalni velünk, ha a fabehozatalra nem helyezünk kiállításra részükre megfelelő concessiókat. Miután pedig a rendkívüli fakturmelés rövid időn belül meg fognak szűnni, tényleg rá is fogunk szorulni a nagyobb faimportra. Addig kell azonban rendeznünk ezt a kérdést, amíg a mai nagyobb készleteink folytán nem vagyunk annyira nekik kiszolgáltatva.

Véssey álláspontja helyességének alátámasztására előadja, hogy miután ez évben a faimport aránylag csekély lesz, a pénzügyi körök nem fognak tudni oly sok milliónyi hitelt kiadni, mint amennyire szükség volna. Másrészt ha például a Magyar Általános Hitelbank, a Pesti Haza Első Takarékpénztár stb., mind tudnak hitelt nyújtani, módjában áll a birtokosnak hogy alkudhasson, míg ha egy kézbe kerül a hitelezés, úgy annak ki lenne szolgáltatva.

Oncaz kifejezést ad annak, hogy Véssey elgondolása, ha azt az egyesület mint külön indítványt elfogadja, csak támogatja az ő eredeti javaslatát, míg ellenkező esetben zavarólag hatna.

Rónay György hozzászólása után elnök — miután ugyanis csak technikai kérdésről van szó, s tekintve, hogy az O. E. E. már

ugyis tett ez ügyben megfelelő előterjesztést a kormánynak, s így tulajdonképpen post festa vagyunk — az indítvány 6. pontjának Véssey módosításával való elfogadását ajánlja.

Oncaz ebbe beleegyezvén, a közgyűlés a 6. pontot Véssey módosításával elfogadja s ezt elnök határozatának nyilvánítja.

Oncaz végül javaslatának 7. pontját ismétli meg, melyet a közgyűlés egyhangú lelkesedéssel elfogad, s így ez eredeti szövegével határozattá válik.

Rónay Györgynek, a Hg. Esterházy uradalom burgenlandi erdőfelügyelőjének a műfaértékesítési ügyében bejelentett indítványa körül ezután letárgyalásra. Rónay utal a nehéz helyzetre, s előadja, mily sokat küzdött azért, hogy a magyar műfa Ausztriában védett területre találon, törekvése azonban a magyar erdőgazdaság részéről nem talált kellő támogatásra. Részleteket sorakoztat fel állításai mellett, majd kijelenti, hogy a hazai erdői fenyő értékesítése teljesen megbukott. Szükségesnek tartaná a műfabehozatali megszervezését. Ausztriában az ottani gazdasági tanács most foglalkozik a műfa kérdéssel, kívánatosnak látja, hogy a tűzfáimport rendezéséhez hasonlóan egy konzorcium alakulna, mely a műfabehozatali kezében tartaná. Indítványozza, intézzen az egyesület ez ügyben felterjesztést a kormánynak, hogy az Ausztriában szervezés alatt álló műfaexporttal egyidejűleg a kérdést nálunk is megfelelő szervezkedéssel megoldást nyrhessen.

Elnök a kérdés elintézésére az alakulás alatt álló Erdőbirtokosok Szövetségét tartaná kompetensebbnek.

Bíró Zoltán tájékoztatja a közgyűlést a műfa kérdéssel kapcsolatos helyzetről, melyet saját érdeklődésünkben nem ajánlatos teljes egészében a napilapok tudomására hozni. Innen ered az, hogy a helyzetről közöttünk sincs kialakulva a helyes kép. Az O. E. E. azon fáradozik, hogy a magyar erdői fenyő fűrészáru legalább olyan elbírálásban részesüljön, mint az osztrák. Úgy tudja, hogy a 7000 wagenos osztrák kontingens már ki van merítve, s a szükséglet fedezésében már zavarok kezdenek mutatkozni. A keményfánál sikerült már megállapodást elérni, úgy, hogy a behozatal jótórnám teljesen visszaszorul.

Rónay reflektálva *Bíró* hozzászólására ismerteti, hogy ő kizárólag az erdői fenyő műfára és fűrészárua vonatkozta indítványát, mert ezen faanyagból a kontingens nem lesz elég, s kívánatos, hogy ne csak kontingentálás történjék, hanem egy megfelelő értékesítő szerv is álljon rendelkezésre, mely a magyar termelési árut is felveszi.

Elnök Rónay indítványát elfogadásra ajánlja, mely megtörténvén, azt elnök határozatnak nyilvánítja. Majd felolvassa a *Délunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület*-nek a közgyűlésre alatti érkezett üdvözlő táviratát, mely tudomásul szolgál.

Több tárgy nem lévén, elnök a közgyűlést berekeszti.

A Vadas-émléktábla leleplezése.

Sötét felhők gyülekeznek az égen, miközben a közgyűlés után autóbusszokra száll a társaság. Sokan érkeztek reggel óta, akik elfoglaltságuk miatt hamarabb nem jöhettek, áldott emlékü professzorki kegyelems emlékünnepe azonban elmulasztani nem akarták. Száz-százhusz főnyi közönség gyűlt össze Hámor község alatt, a tisztavízi, csobogó patak partján, hol az erdő tövében, a fehér mészközsiklában elhelyezve várja leleplezését a Tiszajobparti Vármegegy Erdészeti Egyesülete által felállított Vadas-émléktábla.

Zeilling János m. kir. erdőfelügyelő lép elő s adja elő mely gondolatokbn szándó. Vadas Jenő jellemét, egyéniségét, előéletétlen érdemeit oly hiven tükrözi, nagyhatású emlékbeszédét, melytől lapunk ólén egész terjedelmében közöltünk. — Közben megéred a záporosó, sűrű eszejjé kopognak a kinyitott esernyők, de nem tördök elven senki, az emlékezés, a hála, a mely, meghatott tisztelet érzése költözött a szívekbe és könnyecspek a szemekbe, miközben az emléktúról levezik a leplet s fehér márványtáblájával előtűnik áll Vadas Jenő profil-releije: Kun József szobrászművész jölsikerült alkotása, amely betűkkel ékeskedik alatta a felirat:

1857. Pro Memoria 1922.

Hámor nagy szülöttének

VADAS JENŐ

főiskola tanárnak

a magyar erdészet kiváló tanítómesterének emlékre hált kegyelettel elhelyezte a Tiszajobparti Vármegegy Erdészeti Egyesület 1933. VI. 23.

Nemes emléke szentelje meg a magyar erdészet munkáját! Neki zödeljen minden magyar erdő és neki viruljon a бүккі Tempe minden virága.

Oncaz László ügyvezető alelnök lép most elő kegyelems szavak kíséretében helyezi el az emlékmű alatt a Tiszajobparti Vármegegy Erdészeti Egyesületének aranyos babérszuszuját.

Majd *Bíró Zoltán* az *Országos Erdészeti Egyesület* koszorúját tételi le az emlékműhöz és méltatja meghatott szavakkal Vadas Jenőnek a tudosnak, a professornak, a collogának és barátának emléket s érdemét.

Papp Béla minisiteri tanácsos a *M. Kir. Földmívelésügyi Minisiterium Erdészeti Főosztálya*, *Fekete Zoltán* rektor professor a *M. Kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola* koszorút helyezik el az emléktáblánal néhány meleg, kegyelems szó kíséretében.

A Vadas családott *Szeöts* Béla m. kir. erdőtanácsos, az elhunyt nagy professor unokaöccse képviseli — s helyezi el a megjelenésbenetége miatt akadémizott Vadas Zoltánnak az egyetlen fiának és özvegynek koszorúját. A szalagon: „A felejtethetetlenek Felesége és gyermekei”, felirat bezárá a család mely fájdalalmról, de egyben ádészegegről.

Ezután *bárá Waldholt Kelemen* elnök kegyelems szavakkal adja át az egyesület nevében az emléktáblát a miközött *M. Kir. Erdőgazgatóságnak* kérve, hogy adja megvöni, megörzöni és ápolni sziveskedjék.

Hepke Arthur minisiteri tanácsos, m. kir. erdőgazgatósát átvesszi az emlékművet s ígérteit tesz az egyesületnek, hogy annak gondozására, megörzésére mindenkor szeretetteljes gondot fognak fordítani, amint azt Vadas Jenő kedves, áldott emléke megérdemli.

Végül *Zólyomy Imre* uradalmi főerdész Selmechányra város volt közönsége névben Vadas Jenőnek — ki Selmechnek 25 éven át városi bizottsági tagja volt — nagyszerű egyéniségéről, kiváló érdemeiről s meleg szívről, melyben mindnyájunknak, akik Őt ismertük helyet adott.

A lélekemelő szép ünnepség a Lymus elnökelésével ér véget. Közben az eső is eláll s az emlékezés, kegyelet és hála érzelmeitől áthatott ünneplő közönség néma csendben indul vissza az autóbúszokhoz, hogy Lillafüredre visszatérjen. Magára marad a szép emléktábla, hogy örök időkön át hirdesse majd az arra járóknak: innen indult el egy pálya, egy ápratlanul oadaó, munkás, nagyszerű élet, hogy termékenyebb előbbre vigye a magyar erdőgazdaságot, szakemberek ezreit nevelje fel s ország-világ előtt megbecsülést szerezzen a magyar erdész névnek s munkájának.

A bankett

a Palota-szálló Mátyás király éttermében szép külsőségek között, intím hangulatban folyik le az ebéd keretében. Egy-mást érik a pohárköszöntők: *Waldbott Kelemen* báró egyesületi elnök a Kormányzó Ur Ötöméltóságára, majd a magyar erdőgazdaság egyetemes közösségére, annak munkájára, sikereire írta poharát. *Oncaj László* az Erdészeti Főosztály vezetőjét: *Papp Béla* miniszteri tanácsost üdvözlő meleg szavakkal. *L. Wittenberger Géza* az Országos Erdészeti Egyesület és a Felsőudományi Erdészeti és Vadászati Egyesületi küldötteit köszönti fel, *Tóth Bódog* a miskolci, ki Kir. Erdőgazdaságunk elősorban lelkes vezetőjének: *Hejke Arthur* miniszteri tanácsosnak mond az egyesület nevében hála köszönetet a szépen sikerült vándorgyűlés előkészítése és megrendezése körüli sok szíves fáradozásért. *Bíró Zoltán* az erdészek kitűnő izlését dicsérvő szövegéből megköszönti a díszes ebédet, végül *Dr. Saád Andor* kormányfőtanácsos mond el egy kedves epizódot Vadas Jenő életéből.

Selmeci nóták csendülnek fel az ifjúság ajkán s a kedves, vidám hangulatnak csak a közeli elutazás sürgető kényszerűsége vet véget. Az esőre fordult idő sem képes elrontani az ünnepi hangulatot s kelében a barátain bensőséges összejövetel, a magasszínvelu közgyűlés s a lélekemelő szép Vadas emlékmű-nep felejtethetetlen emlékeivel távozik minden ki a Lillafüred szépséges völgyébe.

Nem mulaszthatjuk el, hogy *Hejke Arthur* miniszteri tanácsos, miskolci, ki kir. erdőgazdát urnak, *Lippöczy Béla* m. kir. erdőtanácsos urnak és *Jaeger Béla* m. kir. erdőmérnök urnak, akik számunkra ezt a szép összejövetelt lehetővé tették, illetve az előkészítés és rendezés nehéz feladatát oly sikeresen oldották meg, ez uton is kifejezésül adjunk az egyesület hála köszönetének és elismerésének.

A lillafüredi vándorgyűlés ismét minden szóznál ékebben beszél arról, hogy a vidéki erdészeti egyesületi élet nem halt meg, hanem virágzik fejlődik s hatatosan szolgálja hazánk erdőgazdaságának számunkra legfontosabb ügyét.

Innen — onnan.

— **Kinevezések a m. kir. erdőügyi karnál.** A m. kir. földmívelésügyi miniszter előterjesztésére a m. kir. erdőügyi státusban a következő kinevezések történtek: Miniszteri tanácsos lett: *Fröhlich Bruno*, miniszteri tanácsosi címet kapta: *Irnay Anél, Lész Lajos, Krausz Dező* m. kir. főerdőtanácsosok. Főerdőtanácsosok lettek: *Mayer Aurél, Molnányi Gábor* címmel és jelleggel bíró főerdőtanácsosok, *Kacsóh András, Toporczey Árpád, Dr. Szűgyártó József, Asóth István, Král János* és *Dr. Závitsa József* m. kir. erdőtanácsosok. — Főerdőtanácsosi címet és jellegel kapott: *Cseley József* m. kir. erdőtanácsos, főerdőtanácsosi címet: *Balás Emil, Héjj János* István m. kir. erdőtanácsosok. — Erdőtanácsosok lettek: *Győry Jenő, Kálmán Béla* erdőtanácsosi címmel és jelleggel bíró m. kir. főerdőmérnökök, *Csermeczky Károly, Földes Tibor, Schmolzer Gyula, Zombory Ignác* és *Dr. Ajtay Sándor* m. kir. főerdőmérnökök. — Erdőtanácsosi címet és jellegel kaptak: *Tobey Samu* és *Nagy Zoltán* m. kir. főerdőmérnökök, erdőtanácsosi címet nyertek: *bárá Marschall Ernő* és *Lotterhof Márton* m. kir. főerdőmérnökök. — Főerdőmérnöki címet és jellegel kaptak: *Neumann István* és *Deresényi István* m. kir. erdőmérnökök.

— **Sopronban marad a Főiskola?** A m. kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolának más főiskolához való átsatolása — mint ismeretes — újabb ismét előtérbe foglalkoztatja az illetékes köröket. E terv nemcsak az erdőmérnöki és bányamérnöki köröket, hanem Sopron város közönségét is erősen nyugtalantotta. *Homan Bálint* m. kir. kultuszminiszter a kérdést a helyszínen kívánta tanulmányozni s ezért I. hó 4-én Sopronra utazott. Megtekintette a főiskolát, ahol *Fekete Zoltán* rektor átnyújtotta neki a főiskola tanári testületének emlékiratát, melyben a tanári kar és az ifjúság egyformán kéri, hogy a főiskolát máli szervezetében, változatlanul hagyják meg.

Délben *vitéz Simon Elemér* főispán ebédet adott a miniszter kíséletével. Délután a miniszter a városban fogadta a törvényhatósági küldöttséget. *Thurner Mihály* polgármester emlékiratot adott át a miniszternek s emlékeztette Bethlen István gróf azon ígéreterre, hogy a magyar nemzetnek Sopronnal szemben becsületbeli adósságai vannak. — A város nem kívánja ezen adósvétel beváltását, Sopron nem ígéretek tartottak vissza a népszavazás idején az anyorauszg kebelében. Kéri azonban, hogy a főiskola maradjon meg ennek a városnak a falai között, mellyel a nyugatmagyarországi harcokban elesett főiskolás lelkeköl vére elphethetetlen összeforrasztotta. De Sopronnak már csak nemzeti szempontból is szüksége van a főiskolára, mert hiszen ez a város a lüköttek, eleven, magyar szellemek.

Homan Bálint kultuszminiszter válaszában kijelentette, hogy Sopron kulturális érdekeit megbontani nincs szándékában. A kormányzatnak nem az a szerepe, hogy régi szervezeteket s intézményeket fenntartson, hanem annak a figyelembevétele, hogy a modern élet által követelt utat hogyan közelítse meg. Nekünk le kell számolnunk avval, hogy a régi szervezeteket lát kel formáljunk, meg pedig úgy, hogy azokból a jót és értékeset megtartsuk. Legméltányosabb szempontból úgy akarja megoldani a kérdést, hogy Sopron, de egyben az ország érdeke is meg legyen védve.

— **A lillafüredi vándorgyűlésen résztvevők:** Alberti János, Bíró Zoltán, Bernáth Kálmán, Biszka Géza, vitéz Borsay Ferenc, Berényi Péter, Borovszky Pál, Bérczy

László, vitéz Bokor Rudolf, Csóka József, Szillinger János, Cseley József, Csizsár Imre, Dókus József, Egly József, Farkas Jenő, Fallér Jenő, Fodor László, Fodor Sándor, Fekete Zoltán, Ferenczy Ferenc, vitéz Fejes József, Gösswein Lajos, Gelérl József, Grohmann Károly, Gál János, Herczeg János, Hejke Arthur, Jaeger Béla, Jahn Rezső, Kálmán Béla, Keiner Rezső, Kraus Dező, Dr. Kérészi Barna, Kolcsányi László, Kőnczy László, Kovács Jenő, Dr. Kovács Zsigmond, Kolba Róbert, Kachelmann Ottó, Dr. Lőrincz Ernő, Lippöczy Béla, Merényi Ferenc, Modrovich Ferenc, Mutnyánszky Jenő, Matolcsy Endre, Makláry Dező, Molnányi Gábor, Magasházy Béla, Maróthy Emil, Mayer Zoltán, Nagy Jenő, Neményi Ferenc, Oncaj László, Ozsváth Mihály, Ormay Gyula, Papp Béla, Papp Sándor, Pechy N. Petricsek István, Radó Gábor, Rimler László, Roth Gyula, Rikly István, Szentiványi Aladár, Schudich Nándor, Schmotzer Gyula, Szabó Lajos, Dr. Saád Andor, Somogyi Károly, Szatankovics Géza, Szy Dénes, Sétör János, Schumacher Károly, Szontagh Jenő, Tóth Bódog, Török Ferenc, Urbánszegy Ignác, Urbánszegy Jenő, Urbán Tibor, Dr. Walek Károly, Véssey Ferenc, báró Waldott Kelemen, Vilics Ferenc, Velics Gyula, Vető Gyula, L. Wittenberger Géza, Zólyomy Imre és még sokan.

— **A fabezhatolási és hazai termelés víszonyának alakulása 1928. é.** A Magyar Statisztikai Szemle új számában *Szöllősy Zoltán* dr. kimutítja, hogy a belfogyasztás céljára rendelkezésre álló tüzifák felét 1932-ben 15%-kal, a faszén mennyisége egynegyedrészrel, a műszaki fa mennyisége pedig 55%-kal kisebb volt, mint 1928-ban. A szükségesnek a hazai erdőgazdaság 1928-ban tűzifa tekintetében csak 43%-át látta el, 1932-ben már 86%-át, a faszénnél a hazai termelés jelentősége 24%-ról 40%-ra, a mülla tekintetében pedig 8%-ról 43%-ra emelkedett. A tüzifatermelés 1928-ban 129 millió méterázas volt, ami 1932-ben 217 millió növekedett; a faszéntermelés 161.200 mázsról 201.300 mázásra emelkedett.

Az épület és más müfa termelése ez öt év folyamán 48 millió méterázasról 33 millióra apadt. Mivel közben a fabezhatolati minden téren rendkívüli mértékben hanyatlott, a bezehatali többlet csökkenése az öt év folyamán igen nagyarányú volt.

Tüzifabezhatolati többletünk 169 millió méterázasról 37 millióra, épület- és müfa bezehatali többletünk 12,1 millióról 4,3 millióra és faszénbezehatali többletünk fél millióról 300 mázásra csökkent.

Egyesületi hírek.

Az egyesület ügyeit érintő levelezések és a Magyar Erdőgazdában szék közlemények *L. Wittenberger Géza* erdőmérnök, egyesületi titkár, lapszerkesztő címére: *Bükkszerz, u. p. Bogács* — küldendők.

Tagsági és lapdíjak, előfizetéseket és mindennemű befizetéseket a Magyar Általános Hitelbank Sátoraljaújhelyi Fiókintézeténél vezetett folyószámlánkra kérünk eszközölni. — Postakapcsolóközpontári csekszámla * 250.

Az ujonnan megállapított tagsági és lapelőfizetési díjak a következők:
Tagsági díj évi 2 pengő
„Magyar Erdőgazda” lapdíja tagok részére 1 pengő
nem tagok részére 2 „

Kérjük t, tagyainkat és előfizetőinket, hogy — amennyiben a folyó évre esedékes tagsági és lapelőfizetési díjakat meg nem küldötték — ezeket a máli számunkhoz mellékelt befizetési lapon beküldeni sziveskedjenek.

